JL
R6500211, NIIVD
M29.19.7
186795

1065 பாலால்—ரத்ன, தங்க, வெள்ளி நகை வியாபாரிகள்
No. M. 916. 216, சைனபஜார் ரோட், சென்னை.

27 MAY 1929

வேதாந்த தீபிகை.

ஸம்புடம் 19] சுக்லஹு சித்திரைமீ [ஸஞ்சிகை 7.

ஸம்பாதகர்:—ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசார்யர்.

வருஷ சந்தா ரூ. 3.] April, 1929. [ஸஞ்சிகை 1-க்கு அணு 6

ஸ்ரீ

விஷய ஸூசிகை.

1. ஸ்ரீ ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்—ஸ்ரீ. உ.ப. வித்வான் ஏ. வி. கோபாலாசார்யர் எம். ஏ. பி. எல். 181

2. ஸ்ரீராமானுஜாசார்யரும் ஸ்ரீகண்டாசார்யரும் ஸ்ரீ. உ.ப. வித்வான். தோட்டாலம் வேணுகோபாலாசார்யர் ... 192

3. அதிகரணஸாராவளி:—ஸ்ரீ. உ.ப. ஏ. வி. கோபாலாசாரியார், திருச்சி ... 197

4. ஸம்பாதகீயம்:— 203

5. ஸ்ரீ வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம்—ஸ்ரீ உ.ப. வாஸுதேவாசார்யர் ... 233

6. பரிகர விஜயம்:—ஸ்ரீ உ.ப. வித்வான் புத்தங்கோட்டகம் ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர் 33

வைரங்கள்.

T. B. MEHTA & SONS,

DIAMOND MERCHANTS,

453, Mint Street, P. T. Madras

Phone No. 3555.

ஸ்ரீ:

॥ ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம: ॥

வேதாந்த தீபிகை.

ஸம்பாதகர்:—வங்கீபுரம் ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசார்யர்.

ஸம்புடம் 19] சுக்லஸ்ரீ சித்திரைமீ [ஸஞ்சிகை 7

த்ரிபுவநகமநம் தமாலவர்ணம் ரவிகரகௌரவராம்பரம் ததாநே ।
வபுரலககுலாவ்ருதாநநாப்ஜம் விஜயஸகே ரதிரஸ்து மேऽநவத்யா ॥

[ஸ்ரீ பாகவதம், 1-9-23]

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்.

[ஸ்ரீ. உப. வித்வான். எ. வீ. கோபாலாசார்யர், திருச்சி.]

(ஸஞ்சிகை 6, பக்கம் 161 தொடர்ச்சி.) 188795

இந்த நாடகம் ஆரம்பிக்கும் காலத்தில் வஸந்தோத்ஸவம் ஆரம்பித்திருக்கிறதென்று ப்ரஸ்தாவனையில் முடிவில் ஸூத்ரதாரனால் சொல்லப்படுகிறது. வஸந்தோத்ஸவமென்பது மந்மதனை உத்தேசித்து வஸந்த காலத்தில் ச்ருங்காரிகள் கோலாஹலமாய் நடத்தும் கொண்டாட்டம். ப்ரபோத சந்த்ரோதய நாடகத்தில் இங்குப்போலவே மந்மதனும் ரதியும் முதல் பாத்ரங்களாக ப்ரவேசித்தாலும், அந்தக் காலத்தில் மந்மதோத்ஸவம் நடந்து கொண்டிருப்பதாக வர்ணிக்கப்படவில்லை. இரண்டாவது அங்கத்தில் அந்த நாடகத்தில் 'நீத்வா நிதுவநமந்மதோத்ஸவரஸை: ஸுகம் ஸுகா: க்ஷபா:' என்று மந்மதோத்ஸவ மென்கிற சப்தம் மட்டும் உபயோகப்படுத்தப்பட்டது. ரத்னாவளி யென்கிற ப்ராசீந நாடகம், நாடக லக்ஷணங்களைச் சொல்லும் தசரூபகம் முதலிய ப்ராசீநமான லக்ஷண க்ரந்தங்களில் அடிக்கடி உதாஹரிக்கப்

படுகிறது. தச ரூபகத்தில் அநேக உதாஹரணங்கள் ரத்நாவளி நாடகத்தி லிருந்தே எடுக்கப்பட்டிருக்கிற தென்பது ப்ரஸித்தம். அந்த நாடகத்தில் ஆரம்பத்தில் மந்மதோத்ஸவம் நடந்துகொண்டிருக்கிறதாகச் சொல்லி, அந்த உத்ஸவம் விசேஷமாக வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அங்குள்ள வர்ண ரீதியானது சில அம்சங்களில் இங்கேயும் ஸ்வாமியால் அநுஸரிக்கப் படுகிறதென்று காட்டுவோம்.

அந்த நாடகத்தில் மந்மதன் நாடகபாத்ர மல்லன். அப்படி யிருந்தும், மந்மதோத்ஸவம் வர்ணிக்கப்படுகிறது. அந்த உத்ஸவம் மந்மதன் பேர் கொண்டதானாலும், தனக்குத்தான் அந்த உத்ஸவம் நடக்கிறது என்று அங்கே ராஜா சொல்லுகிறார். தனக்குத் தான் அந்தக் கோலாஹலம் நடக்கிற தென்று சொல்லுகிறான் வஸந்தகன் என்கிற விதூஷகன். “நாமா யூதிம் காமஃ காமஃதெவஸ்யம் ஃஃ வஷ்ஃஉ தெர ஃஹாஷ்வஃ” என்பது ராஜாவின் வார்த்தை. [‘மந்மதோத்ஸவ மென்கிற பெயரினால் மந்மதனுக்குப் பேருக்கு ஸந்தோஷ மிருக்கட்டும். வாஸ்தவத்தில் எனக்காகத்தான் இந்த உயர்ந்த உத்ஸவம் நடக்கிற தென்று நான் நினைக்கிறேன்’]. இப்படிக்கு அரசன் சொல்ல, விதூஷகன் ப்ராஹ்மண வடுவான தனக்குத் தான் அந்த உத்ஸவ மென்றும், வஸந் தக னென்று தன் பெயரானதால் வஸந்தோத்ஸவம் தனதே யென்றும் சொல் லுகிறான். மந்மதனும் வஸந்தனும் பாத்ரபாக வரும்பொழுது பிறர் அந்த உத்ஸவத்தைத் தங்களுடைய தென்று பாத்யங் கொண்டாட இடமேயில்லை. மந்மதாதிகள் ப்ரவேசிக்கையில் வஸந்தோத்ஸவத்துடன் அவர்கள் ப்ரவே சிப்பதாகக் காட்டுவது அழகு என்பது ஸ்வாமி திருவுள்ளம். ‘காமொ வஸ ஷாதூய ஃஷவீய-ஃ’ என்று கவிஸார்வ பௌமனும் கூறிப்போந்தனர். காமனை முதல் பாத்ரமாகக் காட்டுவது அழகு. ‘யாரால் பலாத்காரமாய் ஏவப்பட்டு மநுஷ்யன் பாபத்தை ஆசரிக்கிறான்?’ என்கிற அர்ஜுநன் கேள்விக்கு ‘காம ஷை க்ரோய வஷஃ’ என்று பகவான் பதில் சொல்லுகிறார். அவனைத் தான் சத்ருவென்று அறியவேணும். காமனை தனக்குத் தடை வருகையில் கோபமாக மாறுகிறா னென்றும் தெரிவிக்கிறார். சேதநர்களை ஸம்ஸாரத்தி லிருந்து விடுவித்துக் கரை யேற்றவேணு மென்று பகவான் யத்நப்பட்டுக் கொண்டிருக்க, மந்மதன் அவருக்கு விரோதியாக ஜநங்களை ஸம்ஸாரத்தில் மேலும் மேலும் அழுந்தச் செய்கிறான். அவருக்கு ஐந்தாயுதங்கள் இருப்பன போல் இவனுக்கும் ஐந்து பாணங்கள். அவர் எப்படி ஸ்ருஷ்டிக்குக் கார ணமோ அப்படியே காமனால் ஸ்ருஷ்டி நடந்துவருகிறதென்பதும் ப்ரஸித்தம். ஈச்வர ஸ்ருஷ்டி அப்ரத்யக்ஷம், காமன் ஸ்ருஷ்டி ப்ரத்யக்ஷம். இவ்விதமாகக் காமனுடைய பெருமை நாலாவது அங்கத்தில் விஸ்தரிக்கப்படுகிறது. இவன்

ப்ரவேசிக்கையிலேயே அதிகோபத்துடன் ப்ரவேசிக்கிறான். இதனால் பக வான் கீதையில் உரைத்தபடி, காமமேதான் க்ரோதமென்னும் அவஸ்தையை அடைகிறது என்றும் ஸூசிக்கப்படுகிறது. காமன் போதையுடன் வருகி றான்; அவனை வஸந்தன் கை கொடுத்து நடத்தி வருகிறான். வஸந்த காலந் தான் காமத்திற்கு அதிகமாகக் கை கொடுக்கிறதென்று பாவம்.

முதலில் ஸூத்ரதாரனைப் பாத குல பாம்ஸந னென்று தூஷிக் கிறான். ஸாதுக்களைக் குலத்தைக் கெடுப்பவர்களென்று துஷ்டர்களான ஸஹோதரர்கள் தூஷிப்பது ஸஹஜம். விவேகனுடைய ஜயத்தைச் சொன் னதனால் ஸூத்ரதாரன் பேரில் கோபம். ‘கு‑லவாம்ஸந’ என்கிற வார்த் தையினால் ஸ்ரீ ராமனுடைய ஜயத்தையும் விவேகத்தையும் உரைத்த ஸாத் விகனான விபீஷணனைக் காமமயனான ராவணன் ‘ஃவாஹு யிகுலவாம் ஸந’ என்று தூஷித்த வார்த்தை ஜ்ஞாபகப்படுத்தப் படுகிறது. அடுத்த ச்லோகத்தில் ‘விவேகன் எந்தத் திக்கைச் சரணமடைவான்?’ என்று காமன் கேட்கிறான். விபீஷணன் சரணத்தைத் தேடிப் போனது போல் விவேகனுக்குச் சரண மகப்படாதென்று அங்கே த்வநிக்கிறது. காமனும் விவேகனும் ஸஹோதரர்கள். அதில் காமன் முன் பிறந்தவன்; விவேகன் பின் பிறந்தவன். காமத்தைப் பாதிப்பது விவேகம். பாதிக்கப் படும் ஜ்ஞாநம் முற்பட்டது; பாதிக்கும் ஜ்ஞாநம் பிற்பட்டது. விபீஷண னைப் போல் விவேகனும் தம்பி. விவேகன் ப்ரவேசிக்கும் ஸமயத்தில் அவன் விஷ்ணு பதத்தை அடைகிறான் என்று பின்பு காமனால் சொல்லப்படுகிறது. அங்கேயும் விபீஷண வ்ருத்தாந்தம் ஸ்மரிப்பிக்கப்படுகிறது. ‘விஷ்ணு பத’ மென்பது ஆகாசத்தையும் ராமன் திருவடியையும் சொல்லும். முதலில் ஆகாசத்தை யடைந்து அங்கிருந்து திருவடியை யடைந்த கதை யென்றுக் காட்டப்படுகிறது.

“ஓஈநிதஃதொஜ ஹ ஷுதாஅாவஷாஜாம்
தாஉஷுஷயுகெஷ் தாஃயுஸ்ஷெஷஜி்ஷ்ஜ ।
கு‑வஹுயநயநாநாம் கூணிதெ ஹொஅநாஷெ
ஶரணயது‑ விவெகஃ காஷிஶக்ஷுஃஷிபீகஃ ॥”

இந்த ச்லோகத்தின் அழகு பரிச்சேதிக்க ஒண்ணாது. விவேகனை ஜயிப் பதற்குக் காமனுடைய வில் வேண்டுமா? காமன் தன் வில்லை வளைக்க வேண்டுமா? ‘ஹீஷ ஷ்ஷஙபஷுாஜநொ ஃஃ பஷுா’ என்று நான்காவது அங் கத்தின் ஆரம்பத்தில் காமனுடைய வார்த்தை. பயத்தையே ஸ்வபாவமாக வுடைய பலமில்லாத ஸ்த்ரீகள் காமனுடைய பலம். ஸ்த்ரீகளுடைய வில்லைப் போன்ற வடிவுள்ள அழகிய புருவக்கொடியைக் காமனுடைய வில்லிற்கு

உவமையாகச் சொல்வர் கவிகள். காமனுடைய ஸைந்யத்தில் சேர்ந்த அழகிய ஸ்த்ரீகளின் காம தநுஸ்ஸை யொத்த புருவக்கொடியைக் கொஞ்சம் வணக்கினால் போதாதா விவேகனை இன்ன திக்கில் ஓடுவதென்று தெரியாமல் திண்டாடித் தலைவிரிகோலமாய் ஓடும்படி செய்ய ? 'ஈஷந்நமித' என்பதற்குப் பயத்தினால் அதாவது காதர ஸ்வபாவத்தினால் வணக்கப்படுகிறது புருவம் என்றும் கொள்ளலாம். 'ஈஷ' என்பது பயத்தையும் சொல்லும்; அதை அவ்யயமாகக் கொண்டு கொஞ்சம் வளைத்தது என்பதையும் சொல்லும். மந்மத ஸைநிகர்களின் வில்லை முழுவதும் வளைக்கவேண்டியது கூட அவச்யமில்லை; கொஞ்சம் வளைத்தால் போதும் விவேகத்தை விரட்ட என்பது பாவம். அவர்கள் பய ஸ்வபாவத்தால் வணங்குவது கூடப் போதும் விவேகனைத் தோற்கடிக்க என்றும் பாவம். அவர்கள் பய சேஷ்டைகூட விவேகத்தை ஜயிக்கும். அவர்களுடைய ப்ருகுடிக்கு (அதாவது புருவ நெறிப்புக்கு) விவேகன் தாஸனாவான் என்றும் பாவம். அந்தப் புருவ வில்லிலிருந்து எந்த அஸ்த்ரம் விவேகன் பேரில் எறியப்படுகிறதென்றால், அவர்களுடைய புருவத்தில் ஸம்பந்தப்பட்டுள்ள கண்ணிலிருந்து எறியும் பார்வைதான். அந்த அஸ்த்ரத்தில் சொல்லவொண்ணு ஸ்நேஹம் என்கிற தைலம் பூசப்பட்டிருக்கிறது. அவர்கள் கண்களில் கருநெய்தல் புஷ்பம்போல் கறுப்பான விழிகள் இருக்கின்றன. இதனால் அஸ்த்ரத்தின் கறுப்பு வர்ணம் ஸூசிக்கப்படுகிறது. பார்வையாகிய அஸ்த்ரம் வக்ரமானது. வக்ரமாயும் கறுப்பாயும் ஸ்நேஹ தைலம் பூசினதாயுமுள்ள அஸ்த்ரம் எறியப்பட்டு வேகமாய் வரும் பொழுது எதிரிகள் நடுங்கி ஓடுவார்களன்றோ? இந்த அஸ்த்ரத்துக்கு இலக்கு எது என்றால், சஞ்சலமாய் ஆடிக்கொண்டே இருக்கும் ஹ்ருதயங்கள். சலமான லக்ஷ்யத்தில் பாணம் தைப்பது வில்லாளியின் உத்கர்ஷம் என்பதைச் சாகுந்தளத்தால் அறியலாம். ஆடாமல் ஸ்திரமாயுள்ள இலக்கின் பேரில் அம்பெறிவது ஸுலபம். இவர்கள் நிரம்பவும் ஸமர்த்தர்களானதால் சஞ்சலமான மநஸ்ஸுக்களை இலக்கு வைத்து அம்பெறிகிறார்கள். இப்படி அம்பு எறியப்படும் பொழுது, இன்ன திக்கில்தான் ஓடலாம் என்றே விவேகனுக்கும் புலப்படாமலிருக்க, மஹாராஜாவான மஹா மோஹனை அவன் ஜயிக்க இடமெங்கே?

வஸந்தனால் அப்பொழுது நடந்துகொண்டிருக்கும் மந்மதோத்ஸவம் வர்ணிக்கப்படுகிறது. அந்த மஹோத்ஸவம் மந்மதனுடையதே என்று வஸந்தன் சொல்லுகிறான். ரத்நாவளி நாடகத்தில் வஸந்தகன் என்கிற விதூஷகன் அந்த உத்ஸவம் தன்னுடையது என்று சொல்லுவது போல் இங்கே வஸந்தன் சொல்லுகிறதில்லை. 'த்ருஷ்ட்வா த்ருஷ்ட்வா தாவதஸ்ய ஸமந்தாத் தூதகாஶ்மீரஜலஸ்ய ச்ரேணிமுகஜரத்ஸ்வ வாஹ ... நிதகளதமோஹஸ்ய

... ஸஞ்ஜாத: ப்ரகீர்ணபடவாஸவாஸஜவிஞ்ஜரித... ஷூர்ணவஸ்ய ஸம்ருத்தாம் உத்ஸவமஹோத்ஸவஸ்ய' என்று ரத்நாவளியில் வஸந்தகனுடைய வர்ணநம். 'கீர்ணை: பிஷ்டாதகௌகை: க்ருததிவஸமுகை: குங்குமக்ஷோதகௌரை: ஹேமாலங்காரபாபி: பரநமிதஶிரோஶேகரை: கைங்கிராதை:' என்றும், 'தாராயந்த்ரவிமுக்தஸந்ததபய:பூரப்லுதே ஸர்வத: ஸத்ய: ஸாந்த்ரவிமர்தகர்தமக்ருதக்ரீடே க்ஷணம் ப்ராங்கணே' என்றும் அரசன் வர்ணநம். இவ்வர்ணநம் அந்த ரீதியைச் சில அம்சங்களில் ஒத்திருந்தாலும் இது மிகவும் அழகு.

அம்போஜாக்ஷீஸுந்தரீநாம் ... ஹிரண்மயாங்க்ருத ... ஶ்ருங்காணி ஶ்ருங்காரிண: । ... கஸ்தூரிகா ... ஸிஞ்சந்தி ... காஸ்ஸ்ரோதோத்ஸவ ... கா: ।

ரத்நாவளியில் கைங்கிராதர்கள் என்று காமிகளைச் சொல்லியிருக்கிறது; இங்கே அவர்களையே ச்ருங்காரிகளென்று ஸுபோதமானதும் ச்ருங்கங்களோடு அழகாய் ப்ராஸமாய்ச் சேர்வதுமான சப்தம் ப்ரயோகிக்கப்பட்டது. அங்கே 'கடிஶேகர' சப்தத்தால் சேற்றைச் சொன்னதற்குப் பதிலாக இங்கே 'ஜம்பால' சப்தம். லம்பமான (அதாவது தொங்கிக்கொண்டிருக்கிற) தலை மயிராகிய அங்கங்களைச் சொல்லும் லம்பாளக சப்தத்தோடு ஜம்பால சப்தம் அழகாகச் சேருவதை யிட்டு அதன் ப்ரயோகம். பொன் கலன்களால் அலங்கரிக்கப் பட்டிருக்கிறார் காமிகள் என்று அங்கே. காமிகள் தலையில் பொன்மயமான ச்ருங்கங்களை (அதாவது கொம்புகளைச்) செருகிக்கொண்டு விளையாடுகிறார்கள் என்று இங்கே. ச்ருங்கமென்று பீச்சாங்குழலையும் சொல்லலாம். ரகு வம்சத்தில் பதினாறாவது ஸர்க்கத்தில் 'வர்ணோதகை: காஞ்சநஶ்ருங்கமுக்தை:' என்று சொன்னதை அநுஸரித்துத் தங்கப் பீச்சாங்குழல்கள் என்று அர்த்தங் கொள்ளலாம். தலையில் பூவின் சுமை இருப்பது இரண்டிடத்திலும் துல்யம். ஸ்ரீரங்கத்தில் செங்கழுநீர்ப் புஷ்பம் விசேஷமாய் உள்ளது. கொள்ளிடம் காவேரி இவைகளின் நடுவிலுள்ள மடுக்களில் அந்தப் புஷ்பங்கள் இருக்கக்கூடியவை. அந்தப் புஷ்பங்களில் உள்ள தேனுக்கு ஆசைப்பட்டுக் குடுமியிலுள்ள புஷ்பங்களில் வண்டுகள் உட்கார்ந்துகொண்டு ரீங்காரஞ் செய்கின்றன. துருத்திகளிலிருந்து ஜலத்தைப் பீச்சுவது இரண்டிடத்திலும் ஸமம். யுவதிகளுடைய அழகிய கைகளாகிய யந்த்ரத்தினால் தாராயந்த்ரம் என்னும் துருத்தியை அழுத்தி, அதிலுள்ள கஸ்தூரி கலந்த வாஸனை ஜலம், கூத்தாடும் காமிகள் தலைமேல்

பீச்சப்பட்டு, அவர்கள் குடுமிகள் கலைந்து கஸ்தூரிச் சேற்றுடன் நெற்றியில் தொங்குகிறதென்று இங்கே வர்ணநம். ஸ்ரீரங்கத்தில் பெரிய பெருமாளை உத்தேசித்துக் கஸ்தூரி அதிகமாயிருக்கும். கஸ்தூரி ரங்கனுடைய ரங்கத்தில் கூத்தாடுபவர்களுக்குக் கஸ்தூரி படிவது உசிதம். தலையில் கறுப்பான மயிர்களில் புஷ்பத் தேனுக்கு ஆசைப்பட்டுக் கறுப்பான வண்டுகள் அடைகின்றன. கருமயிர்களில் கஸ்தூரிக் குழம்பு படிந்து அவை தொங்குகின்றன. இவர்கள் கூத்தாடும்பொழுது தலையிலுள்ள வண்டுகளும் பாடிக்கொண்டு சுழன்றுவரும். யுவதிகள் தங்கள் கைகளால் அழுத்தி ஜலத்தைப் பீச்சித் தலையில் விழும் கஸ்தூரிச் சேற்றின் ஜலம் காமிகளுக்கு நிரம்பவும் பஹுமாநம். பீச்சாங்குழல் யந்த்ரத்தைவிட அதை யழுத்தும் யுவதியின் கை யந்த்ரம் அழகு என்று 'காயம்ரு' சப்தத்தின் பாவம். ரத்நாவளியில் துருத்தி ஜலத்தால் தரையெல்லாம் சேறாகி விட்டதென்று சொல்லப்படுகிறது. இங்கே துருத்தியிலுள்ள கஸ்தூரி ஜலத்தால் மயிரில் கஸ்தூரிச்சேறு படிகிறதென்று சொல்லப்படுகிறது. இரண்டு வர்ணநங்களின் அழகுகளை ரஸிகர்கள் அநுபவித்துக் கொள்ள வேணும்.

வஸந்தகால மானபடியால் காமத்துக்கு உத்தீபநமான தென்றற் காற்றுடன் உபய காவேரீ மத்யத்திலுள்ள நந்தந வநத்தைப் பழிக்கும் குளிர்ந்து இருண்ட சோலைகளில் இந்த மஹோத்ஸவம் நடக்கிறது. இத்தனை உத்தீபந ஸாமக்ரீ பலமிருக்கையில் பாபியான விவேகன் தொலைந்தான் என்று காமன் நிச்சயிக்கிறான். இரு பக்ஷமும் காவேரி யிருப்பதால், அக் காவேரி ஒரு ச்லோகத்தால் வர்ணிக்கப்படுகிறது. காவேரியினிடத்தில் ஸ்வாமிக்கு விசேஷமான பஹுமதிப்பும் ப்ரீதியும். காவேரியை விட்டுப் பிரிந்து சில காலம் கழித்துத் திரும்பி வரும்பொழுது, 'காவேரியைப் பார்க்காமல் மிகவும் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருந்த கண்கள் அகஸ்த்யர் ஸமுத்ரத்தைப் பாநம் செய்ததுபோல் உறிஞ்சி விடுகின்றன' என்று ஆறுவது அங்கத்தில் கூறுகிறார். ஹம்ஸ ஸந்தேசத்தில் இரண்டு ச்லோகங்களால் காவேரி வர்ணிக்கப்படுகிறது. பாதுகா ஸஹஸ்ரம் முடிவில், மறுபடியும், கர்ப்ப வாஸத்தைத் தொலைக்கும் காவேரி புளிநத்தில் பெருமாள் திருவடி அடையும் வரையில் வஸிக்க வேணுமென்கிற தீவ்ரமான மநோரதத்தைக் காட்டுகிறார்.

'உஜ்ஜ்ரும்பா⁴ஜவாடிகாஸௌரப்⁴யதோ ஸோயோதிஸோயோஜ்வல-
தோதஸஹஸ்ரதஸாரணீஸந்தக்ருதஸ்வஹ்நஹ்வவா।
வெஜ்ஞாஜவயஷியதகஸ்வஸீஸெஸ்வாஷிதாஜ்ஞஜம்
வஸெஹுஜவஸ்ஊஜமஞஸ்ஷியோஞ்ஜஸ்ர்ஷாம் கலெஸாதஜாம் ॥'

காவேரியின் இருகரைகளையும் மோதி, அணைக்கட்டுகள் கட்டப்பட்டு, அந்த அணைக்கட்டினால் தேக்கித் திரும்பும் ஜலங்கள் அநேக கால்வாய்கள் வழியாய் (கரைகளுக்குப் பக்கத்திலுள்ள) நன்செய் பூமிகளுக்குத்தானே வந்து வயல்களில் நிரம்பி நிற்கின்றன. அணைக்கட்டு கட்டி, அநேக கால்கள் ஏற்படுத்தி, அவற்றின் வழியாய்க் கரையின் ஸமீபத்திலுள்ள பூமிகளுக்கு ஸ்வச்சந்தமாய் ஜலம் பாய்ந்து நிரம்புவதைப் பார்த்து ஸ்வாமிக்கு ஹர்ஷமும் ஆச்சர்யமும் உண்டாகின்றன. வானம் பார்த்த பூமிகளையுடைய தம்முடைய தேசத்தில் சேஷ லோக பர்யந்தம் பெரிய கிணறுகளை வெட்டிக் கபிலை மாடுகளைக் கொண்டு ஜலத்தை இறைத்துக் கழனிகளுக்குத் தண்ணீர் பாய்ச்சும் ச்ரமத்தை நன்கு யறிந்த ஸ்வாமிக்கு, ஜலம் தானாகவே நதியிலிருந்து பாய்வதைக் கண்டு ஆச்சர்யம். இரண்டு கரைகளையும் மோதி ப்ரவாஹம் போகிறது என்று சொல்வதைவிட, இருகரையும் சேர்த்து அணைக்கட்டினால் ஜலத்தைத் தேக்கி வாய்க்கால்கள் வழியாய் ப்ரவாஹம் பாய்கிறது என்று சொல்வது உசிதம். காவேரிக் கரையிலுள்ள மடுக்களில் தாமரைகள் பூத்துக் கோவையாக இருக்கின்றன. காவேரி ஜலத்தில் விளையாட்டாக சோழ ஸ்த்ரீகள் தங்களுடைய நீண்ட கூந்தல்களை அவிழ்த்துக்கொண்டு ஸ்நாநம் செய்கிறார்கள். அவர்களுடைய நீண்ட கூந்தல்கள் காவேரியில் பாசிக் கொத்துகள் படர்ந்தது போலிருக்கின்றன. காவேரியிலேயே தாமரை பூத்திருக்கிறதென்று அர்த்தங் கொண்டு, பாசியுள்ள ஜலத்தில் தாமரைகள் பூப்பது ஸஹஜமாதலால், கூந்தல்கள் பாசிக் கொத்துக்கு உவமையாகும் என்றும் சொல்லலாம். பாசியோடு சேர்ந்திருந்தாலும் தாமரைப் பூவின் அழகு குறையாது என்றல்லவோ கவி ஸார்வபௌமன் மொழி? கரு வண்டுகள் அடைந்திருப்பதனால் மட்டும் தாமரை சோபிக்கிறதென் பதில்லை; பாசி ஸம்பந்தத்தாலும் அது சோபிக்கிறது என்பது குமார ஸம்பவத்தின் கூற்று. காவேரியில் அன்னப் பறவைகள் ஜோடி ஜோடியாக மிதந்து வருகின்றன. அந்த ஹம்ஸ மிதுநங்களைப் பார்த்தால் காவேரி யென்னும் பெண், தன் வெண்மையான பற்கள் வெளித் தெரியும்படி நகைக்கிறாள் போலும் என்று உல்லேகம். சோள தேசத்து ஸ்த்ரீகளுக்குத் தங்களுடைய கூந்தல்கள் நீண்டும் வக்ரமாயும் அழகாயும் இருப்பதனால், அதில் அபிமாந விசேஷத்தால் மிகுந்த கர்வத்துடன் அவர்கள் காவேரி ஜலத்தில் கூந்தலை விரிய விடும்பொழுது, வடமேற்குத் தேசத்தில் பிறந்த காவேரி சோளஸ்த்ரீகளின் கர்வத்தைப் பார்த்துச் சிரிக்கிறாள் போலும். காவேரி பிறந்த தேசத்தில் அந்தக் காலத்தில் சோள ஸ்த்ரீகளைப்போல் அங்குள்ள ஸ்த்ரீகளுக்கு அவ்வளவு நாகரீகமும் கர்வாதிகளும் இருந்திருக்கமாட்டா. கூந்தல்களை விரித்ததால் பாசியில்லாத காவேரிக்குப் பாசி பிடித்ததுதான் லாபம் என்று காவேரியின் நகைப்பு. கவேரனுடைய பெண் என்று சொன்னதனால், காவேரி, மேல் தேசத்தில் பிறந்த பெண் என்பது ஸூசிக்கப்படுகிறது.

வஸந்த காலத்தில் காமனுக்கு ஸஹஜமாய் அதிகமான வீர்யம். வஸந்த காலம் முடிந்ததனால் காமனுடைய வீர்யம் குறைந்தாலும் ஸ்த்ரீகளுடைய அழகிய கூந்தல்களில் காமனுடைய பலம் உத்தீபிதமாகிறது என்று காளிதாஸன் சொல்லுகிறார். ஸ்நாநம் பண்ணின பிறகு கொஞ்சம் ஈரத்துடன் விரிய விடப்பட்டிருக்கும் கூந்தல்களில், தூபங்களின் வாஸனையைப் பரவவிட்டுப் பிறகு ஆற்றிக்கொள்ளும் அவஸரத்திலும், மாலை வேளையில் மல்லிகை ஜாதி முதலிய அப்பொழுதலர்ந்த புஷ்பங்களைத் தரிக்கும் அவஸரத்திலும், நாயகர்கள் மனம் கவரப்படும் என்று அவரால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. வஸந்த காலம் போய்விட்டாலும் அங்கனைகளின் கேசங்களின் பலம் தனக்கிருக்கிறதென்று காமன் இங்கே அந்த ப்ரஸ்தாவம் செய்ததாகவும் கொள்ளலாம்.

காமன் மிக தைரியமாய் வீரப்பேச்சுப் பேசினாலும், பெண் பிள்ளையாகிய ரதி, விரக்தி சமம் தமம் முதலிய மந்த்ரிகளால் காக்கப்படும் விவேகன் கோட்டைக்குள் நுழையவே முடியாதென்று நடுங்குகிறாள். விரக்தியை நினைக்க ரதி உயிர் போய்விடுமென்று நடுங்குகிறாள். காமன், 'பயப்படாதே! ப்ரபலமான எதிரி கிடைத்ததனால் நம்முடைய முழு பலத்தையும் செலுத்தி, ஜயிப்பதற்கு அவஸரம் நேர்ந்ததென்று நாம் ஸந்தோஷிக்க வேணும். அழகிய கரும்பினால் அமைந்தது என்னுடைய வில். வண்டுகளின் தொடர்ச்சியால் அமைந்தது என்னுடைய வில்லின் நாண் கயிறு. நானெறியும் பாணங்கள் புஷ்பங்கள். இப்படியிருந்தும், மேரு பர்வதத்தை வில்லாகவும் காற்றையும் நெருப்பையும் பாணமாகவுமுடைய முக்கண்ணப்பனும் என் உத்தரவை மீற வல்லவரா ? கரும்பு, வளைத்தால் ஒடியத்தக்கது; துர்ப்பலமானது. வண்டுகள் கோவையாயிருந்தாலும் ஒன்றுக்கொன்று பிரிந்ததே. வண்டுகளான கயிறு ஸுலபமாய் அறுந்துவிடும். புஷ்பத்தைத் தூர எறியமுடியாது; எறியப்பட்டு மேலே பட்டாலும் காயமுண்டாக்காது. எனக்கு எதிரியோ ரௌத்ர ஸ்வரூபனான ருத்ரன் அவருடைய மேரு தநுஸ்ஸானது என்னுடைய புஷ்ப தநுஸ்ஸால் ஜயிக்கப்படும். சண்டமாருதம் போன்ற அவருடைய காற்று, என்னுடைய தோழன் வஸந்தனுடைய தென்றல் காற்றுக்கு முன் நிற்கமாட்டாது. என்னுடைய புஷ்பாஸ்த்ரத்தால் அவருடைய நெருப்பாயுதம் தூரத்தப்படும்' என்று தைர்யம் சொல்லுகிறான். "புஷ்பராசியில் அக்நியை எறிவதுபோல ம்ருதுவான மானின் சரீரத்தில் அஸ்த்ரத்தை எறிய வேண்டாம்" என்று துஷ்யந்தனைப் பார்த்து ரிஷிகள் ப்ரார்த்திக்கிறார்கள். இங்கே மந்மதனுடைய புஷ்பாஸ்த்ரம், அக்நி அஸ்த்ரத்தையும் தொலைக்க வல்லது. நான்காவது அங்கத்தின் முதலில் காமனுக்குத் தன்னுடைய வில் முதலியவை நுட்பமாயிருந்தாலும், 'வல்லவனுக்குப் புல்லும் ஆயுதம்' என்றபடி த்ருணமே அஸ்த்ரமாக ஆயிற்று;

தன் வலிமையினால் சூலாயுதமுடையவரையும் ஜயிக்கத் திறமையுண்டு என்று அவன் பேசுகிறான். வஸந்தன் காமனுடைய பெருமையையும் பலத்தையும் கொண்டாடுகிறான். காமனே அதைப் பேசினால் தற்புகழ்ச்சியாகுமென்று தோழன் பேசுகிறான். ருத்ரன் ஒருவரை மட்டும் ஜயித்ததாகக் காமன் மிக்க விநயத்தினால் சொன்னான். அது சொன்னது போதாது. மூன்று மூர்த்திகளில் அவனுக்கு வசப்படாதவரில்லை. அவனுக்கு வசப்படுவதென்றால் அவரவர்களுடைய காந்தா ஜநத்துக்கு வசப்படுவது தான். அவர்கள் காமனுடைய ஸைந்யம். தன் ஸேனைக்கு வசப்படுவது தனக்கு வசப்படுவது தானே.

ப்ரஹ்ம தேவனுக்கு நான்கு முகங்கள். நான்கு வேதங்களையும் நான்கு முகங்களால் எப்பொழுதும் அவர் அத்யயநம் செய்வர். எந்த வேதத்தை முதலில் சொல்லுவதென்று சண்டை வரக்கூடும். முதல் மர்யாதைக்குத்தானே தேவாலயங்களில் அடிக்கடி கலஹம் வருகிறது. வேதங்களுக்குள் முன்பின் இல்லாமல் ஸமமாய் உச்சரிப்பதற்காக நான்கு முகங்களை அவர் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார் போலும். வேதங்களைச் சப்தித்துக் கொண்டிருக்கும் வாய்களிலேயே ஸரஸ்வதியை அவர் ஸர்வகாலமும் வஹிக்கிறார். அத்யயநம் செய்யும் காலத்திலும் அவர் தமது நாயகியை விடுகிறதில்லை. எந்தக் கருவியால் வேதம் கோஷிக்கப்படுகிறதோ அந்த இடத்திலேயே அவளையும் சுமக்கிறார். இவர் லோகத்திற்கு முதல்வர். இவர் ஆசாரம் இப்படி இருக்கிறது. விச்வத்திற்கு ஆசார்யன் ஸர்வஜ்ஞனான ருத்ரன். அவருடைய ரௌத்ரத் தன்மையும் ஆண்மையும், பாதி பெண்பாலாக மாறி விட்டன காமன் ப்ரபாவத்தால். அப்படியானதால் ருத்ரன் 'சிவனானார்'. அவருடைய வாம பாகம் அவளால் வாமம் (அதாவது அழகு) ஆயிற்று. ருத்ரனுடைய பைரவமான ஆண் தேஹத்தின் இடது பாதி அருமையான பெண்ணாக அத்யந்தம் வேற்றுமையை அடைந்துவிட்டது. நேர் எதிர்த்தட்டான மாறுதலை 'விவர்த்தம்' என்று சொல்வார்கள். ஸஜாதீயமான மாறுதலைப் 'பரிணாமம்' என்பர். ஆண் பெண்ணாவது மநுஷ்யர்களுக்கு சக்யமல்ல' கூடியமட்டும் பெண்ணை ஆணாக்க நவீந ஸாமர்த்யங்களால் முயற்சி செய்தும் கொஞ்சமேனும் பலிக்கவில்லை. சிகண்டியைப் போன்றவர் விஷயத்தில் ஈச்வரனால் பால் மாறலாம். இங்கே காமனால் ஈச்வரனுடைய பால் மாறி விடுகிறது. 'வாமா' என்பது பெண்ணைச் சொல்லுவதுடன் 'உத்க்ருஷ்டமான சரீரம்' என்பதையும் சொல்லும். இடது பாகம் சிவனுடைய உயர்ந்த பாகம் என்றும் காட்டப்படுகின்றது. இப்படியே ஆங்கில பாஷையில் வ்யவஹாரம். அந்தப் பாகத்தால் சிவர் சிவரானார். அந்த உயர்ந்த பாகமில்லாவிட்டால் அவர் பைரவர் அல்லது ருத்ரரே.

இரண்டு உடம்பும் ஒன்றாகவேண்டும் என்றல்லவோ காமிகளின் ஆசை. இரண்டு மூர்த்திகளும் தங்கள் தங்கள் தேவஜாதியான பார்யைக்கு வசப் பட்டார்கள். வேதாப்யாஸம் எப்பொழுதும் செய்துகொண்டு சாந்தராயும் ஜடராயும் விஷய நாகரிகம் இல்லாதவருமான ப்ரஹ்மாவை வசப்படுத்தினது பெரிதல்ல. பைரவருத்ர மூர்த்தியைப் பாதிப் பெண்ணாக்கினதும் பெரிதல்ல. பரதத்வமான கண்ணன், பார்யையல்லாதவரும் தேவஜாதியார் அல்லாதவரும் மநுஷ்யரில் க்ஷத்ரிய ஜாதியுமல்லாத வருமான ஆய்ச்சியர் வசமானான். அஜிதன் என்றால் ஜயிக்கப்பட்டான்; வேறு ஸாமாந்ய ஜநங்கள் காமசரங் களால் ஏன் வருந்தமாட்டார்கள் ?

இப்படி வஸந்தன் காமனைத் துதிசெய்ய, காமன் உச்சி மகிழ்ந்து 'நன்று நன்று' என்று வஸந்தனைக் கொண்டாடுகிறான். 'ஏ வஸந்தா! நீ புஷ்ப பாணங்களை எனக்குக் கொடுக்கக் கொடுக்க நான் ப்ரபஞ்சம் முழுவதையும் பெண்கள் காலில் விழச்செய்வேன். நான் விபக்ஷனாக (அதாவது விரோதியாக) எதிர் நிற்கையில் விவேகன் எப்படி நிற்பான்?' இங்கே விப க்ஷன் என்பதற்கு 'சிற கொடிந்து' என்றும், 'ஸம்ஸ்திதன்' என்பதற்கு 'முடிந்தவ' னென்றும் விபரீதமான அர்த்தம் அவலப் பொருளில் த்வநிக்கிறது. ரதிக்குப் பயம் தெளியவில்லை. 'எதிரிகள் கொஞ்சங் கூடப் பதட்டமும் இல்லாதவர்களன்றோ? விவேகனுக்கும் சமத்திற் கும் தமத்திற்கும் பரபரப்பேது? அஜாக்ரதை யேது? அறியாமை யேது? இந்தத் தோஷமெல்லாம் இல்லாமைதானே எதிரிகளின் ஸ்வரூபம். இவையெல்லாம் நிரம்பியிருப்பதுதானே நம்முடைய ஸ்வரூபம்' இப்படி அர்த்தம் காட்டப்படுகிறது 'சத்ருக்கள் அப்ரமத்தர்கள்' என்பதினால். அதற்குக் காமன் 'பயப்படாதே' 'விபக்ஷனுடைய பலத்தில் உனக்குப் பக்ஷபாதம். உன்னைப்போன்ற பயந்த ஸ்த்ரீகளை நான் வில்லாக வைத்துக்கொண்டு சத்ருக்களை ஜயிப்பேன். பெண் எனக்கு வில். அவளு டைய கொஞ்சம் வணங்கிய சரீரம் வில்லாகும். அவளுடைய த்ருடமான அழகென்னும் குணம் நாண் கயிறாகும். காது வரையில் நீண்ட கண்களி லிருந்து வரும் கடைக்கண் பார்வைகள், காது வரையில் இழுக்கப்பட்ட வில்லிலிருந்து எறியும் புதிது புதிதான விசித்ர அஸ்த்ரங்களாகும். இடுப் பாகிய அவளுடம்பின் நடு விடை ஒரு முஷ்டியில் அடங்கக்கூடியது போல் வில்லின் நடுபாகமும் ஒரு பிடியில் அடங்கும். இந்தப் பெண்ணென்னும் வில்லே எனக்கு முதன்மையான வில்.' என்கிறான். பின்னும்,

“ஶௌர்யம் விநோதயதி ஶாத்ரவ: கரோதி
ஸ்ரீஹாரம் வர்த்ததி விரக்தி வேதனாம் ச ।

கர்ணாஶ்ரயம் கிமபி தத்க்ஷண ஹாஷிணீநாம்
நாமாபி கிம் ந விகரோதி நிஶம்யமானம் ।”

நான் அஸ்த்ரம் எறியவேண்டுமோ? [வில்லின் ஹுங்காரத்தினாலேயே விக்நங் களை யெல்லாம் போக்கடிக்கிறார் என்று சாகுந்தளத்தில் துஷ்யந்தனைப்பற்றி சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.] வில்லின் ஒலிகூட வேண்டியதில்லை எனக்கு தேனைப்போல் இனிமையான சொற்களையுடைய இந்த விற்களின் பெயர்கள் கர் ணாம்ருதம் போல் காதில் விழும்பொழுதே, உடையாத சிலமும் உடைந்து விடும்; சாந்தி அடிப்பட்டுப்போம்; வெட்கம் தொலையும்; வைராக்யம் மறைந்து போம். இந்த வில்லின் பேர் காதில் விழவே என்னென்ன விகாரங்கள் உண்டாகமாட்டா ? 'நாமாபி நிஶம்யமானம்'; பேர் மட்டும் கேட்கப் பட்டா லும் போதும். முன் ச்லோகத்தில் உடம்பு வில்லென்றும், கண் அஸ்த்ர மென்றும் சொன்னதனால், உடம்பும் கண்ணும் பார்க்கப்படுகிறது என்று ஏற்பட்டது. 'அவளுடம்பையும் அவளையும் பார்க்க வேண்டாம்; அவளும் பார்க்க வேண்டாம்; அவள் பெயரைக் கேட்பதே போதும்' என்று இங்கே சொல்லப்படுகிறது. பெயருக்கே இவ்வளவு மஹிமை யிருக்கும்பொழுது, ரூபத்தின் மகிமைக்குக் கேட்க வேணுமா? இங்கே ஒரு கைமுதிகம். அடுத் தாப்போல் இன்னொரு கைமுதிகம் சொல்லப்படப் போகிறது. இந்த ச்லோ கம் சண்ட கௌசிக நாடகத்தில் தூக்கத்தின் குணங்களை வர்ணித்திருக்கும் ச்லோகத்தின் சைலியை ஒத்திருக்கிறது. அது வருமாறு:—

“ சித்தம் வ்யாவர்த்தயதி ஶாந்தவஶாத்ஷாதி
ப்ரத்யங்கஸஜ்ஜயதி ப்ரதிஹாஸிதேஷம் ।
தோஷாந்தரேஷ்வஹ்நி கரோதி ச யாதநாநாம் ”

(தொடரும்.)

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீராமாநுஜாசார்யரும் ஸ்ரீகண்டாசார்யரும்.

[ஸ்ரீ. உப. வித்வாந் தோட்டாலம் வேணுகோபாலாசார்யர்.]

(ஸஞ்சிகை 6, பக்கம் 165 தொடர்ச்சி.)

இப்படியே நாராயணாநுவாகம் ஸர்வபர வித்யோபாஸ்ய தேவதா விசேஷ நிர்ணயபர மென்றும், ஆகையால் அது தஹரவித்யா மாத்ர சேஷ பூதமல்லவென்றும் வேதார்த்தஸங்க்ரஹத்தில்,

" அயமேவ நாராயணாநுவாகே ப்ரதிவிஹித: 'ஸஹஸ்ரசீர்ஷம் தேவம்' இத்யாரப்ய 'ஸ ப்ரஹ்மா ஸ சிவ: ஸேந்த்ர: ஸோऽக்ஷர: பரம: ஸ்வராட்' இதி வாக்யசேஷாவகத பரதத்த்வப்ரதிபாதநபராத் அக்ஷரம் பரமம் ப்ரபும் பரப்ரஹ்ம பரம்ஜ்யோதி: பரதத்த்வம் நாராயண: பரமாத்மாதிஸ வசநாநு தத்குணயோச்ச நாராயண ஏவ ப்ரயோஜ்ய தயாதிரிக்தஸ்ய ஸர்வஸ்ய தத்ஸ்வரூபதாம் தந்நியாம்யதாம் தச்சேஷதாம் ததாத்மகதாம் ச ப்ரதிபாத்ய ப்ரஹ்மசிவயோரபி இந்த்ராதிஸமாநாகாரதயா தந்நிவர்த்திதாம் ச ப்ரதிபாதிதம். இதம் ச வாக்யம் கேவலபரதத்த்வப்ரதிபாதநபரம். அதஸ்ச நிர்ணயவ்யாஸ்த்ர ந விரோதே!" (வேதா. ஸங். 255) என்று ஸாதித்திருக்கிறார். இதை ஸ்ரீகண்டர் அநுபபத்யதிகரணத்திலேயே 'ஸாயுஜ்யதாஞ் சிவஸ்யாப்நோதி ஸகல' என்று முக்தியைச் சொல்லி, அதற்கு உபாயமாகத் தஹரோபாஸநத்தையும், அந்த வித்யோபாஸ்ய தேவதையை 'ப்ரக்ருதிலீநஸ்ய ய: பரஸ்ஸ மஹேச்வர:' என்று மஹேச்வர சப்த வாச்யனைச் சொல்லி, அத்தேவதை எது வென்றால் 'ருதம் ஸத்யம் பரம் ப்ரஹ்ம' என்று விரூபாக்ஷ ரூபமானது என்றும் கூறுகிறார். ஆனபடியால் உபாஸ்ய தேவதா விசேஷ நிர்ணயம் செய்யாதவரையில் ப்ரகரணத்திற்கு ஆகாங்க்ஷா சாந்தி யுண்டாகாதானதுபற்றி நாராயணாநுவாகத்திற்குப் பூர்வாநுவாகத்தில் ப்ரதிபாதிதமான தஹர வித்யை ததுத்தராநுவாகமான 'ருதம் ஸத்யம்' என்கிற அநுவாகம் வரையில் அநுவர்த்திக்கின்றதாகும் என்பது ஸ்ரீகண்டரின் ஹ்ருதயம்.

ராமாநுஜர் இவ்விடத்தில் 'யவேதாதௌ ஸ்வர: ப்ரோக்த:......... ய: பரஸ்ஸ மஹேச்வர:' என்பதால் தஹர வித்யோபாஸ்ய தேவதாவிசேஷம் அகார வாச்யனான நாராயணன் என்று தீர்மானிக்கப்பட்டு விட்டதாலும், அத்துடன் அப்ரகரணம் முடிவாய் விட்டபடியாலும் நாராயணாநுவாகத்தை உபாஸ்ய விசேஷண நிர்ணய த்வாரா தச்சேஷ பூதமெனச் சொல்லவோ, அல்லது 'ருதம் ஸத்யம்' என்கிற வரையிலும் தஹர வித்யாநுவ்ருத்தி யிருப்பதாக அங்கீகரித்து, ஆகையால் தஹர வித்யா ப்ரகரண மத்ய பதிதம் என்று சொல்லவோ வேண்டியதில்லை யானதாலும், நாராயணாநுவாக விஹிதமான நாராயணத்வம் ஸர்வ வித்யோபாஸ்ய தேவதையை உத்தேசித்தா என்று ஸம்சயித்துக் கொண்டு தஹர வித்யா ப்ரகரணமானதாலும், இவ்வநுவாகத்திலும் 'பத்மகோசப்ரதீகாசம்' என்று ஹ்ருதய புண்டரீக ப்ரஸ்தாவம் இருப்பதாலும், தஹர வித்யோபாஸ்ய தேவதை நாராயணன் எனத் தெரிவித்து, தஹர வித்யா சேஷபூத மாகிறதென்று பூர்வ பக்ஷத்தை மனத்தில் நினைத்துக்கொண்டு ப்ரகரணத்தைவிட ஸர்வ பர வித்யைகளிலும் உபாஸ்யமாகச் சொல்லப்பட்ட தேவதையை அவ்வோ சப்தங்களால் நிர்த்தேசித்து, நாராயண சப்த ஸாமாநாதிகரண்யத்தால் அது நாராயணன் என்று சொல்லும் வாக்யங்கள் வெகுவாகக் காணப்படுவதால் ப்ரகரணத்தை விட வாக்யம் ப்ரபல ப்ரமாணமென வைத்து, ஸர்வ வித்யோபாஸ்ய தேவதா விசேஷ நிர்ணயத்திற்காகவே நாராயணாநுவாகம் ப்ரவ்ருத்தம் என்று ஸித்தாந்தம் செய்திருக்கிறார். இவ்விஷயம் ஸ்ரீ பாஷ்யம் லிங்க பூயஸ்த்வாதி கரணத்தில் (3-3-19) ஸுஸ்பஷ்டம். இதனால் தஹர வித்யை 'ய: பரஸ்ஸ மஹேச்வர:' என்பதுடன் முடிந்து விட்டதென்று அவர் கருத்து. ஆகையால்தான் லிங்கபூயஸ்த்வாதிகரணாரம்ப பாஷ்யத்தில் தைத்திரீயே தஹரவித்யாநந்தரமேவ படயதே—'ஸஹஸ்ரசீர்ஷம் தேவம்,.....' என்று நாராயணாநுவாகம் தஹர வித்யை முடிந்த பின் இருப்பதாக ஸாதிக்கிறார். 'பத்மகோசப்ரதீகாசம்' என்பதால் நாராயணாநுவாக மத்யத்தில் தஹர வித்யா ப்ரத்யபிஜ்ஞை யிருக்கிறதே யெனில், அங்கு தஹர வித்யா ப்ரஸ்தாவம் நாராயணன் ஸர்வ வித்யோபாஸ்யனானபடியால் தஹர வித்யையிலும் அவனே உபாஸ்யனென்று ஓர் வித்யா விசேஷத்தில் அதை ஸமர்த்தனம் செய்து காண்பித்தபடியாகு மென்பது கருத்து. இதைக் கண்டிக்கும் போது ஸ்ரீகண்டர்

" தஹ்ரம் யதந்தஸ்ததுபாஸிதவ்யம் இதி தஹரவாக்யோக்த ப்ரத்யக்ஸாலப்யதா ஸந்தோஷோக்தம் ! தஸ்மிந் தத்ராகாங்க்ஷாயாம் பர: ஸஹஸ்ர இதி மஹேச்வரத்வம் தஸ்யைவோக்தம் ! தத் கிமாத்மகமிதி ஆகாங்க்ஷாயாம் 'ருதம் ஸத்யம்' இத்யாதிநா விரூபாக்ஷத்வாதி ஸம்பந்த

ர ஷவதித்ய-வ ஸம்வரதழ । தத்ராவாஞாவாகய்ஸிஸோ நாராயண: வஷவ-ராயிகாணநாயாத-வாஸகசேவ நாரெதீதி யூக்தழ । ஈத்ர ஸ வெ-ஷாஉ-வாஸநெயிகாரஸ்ய ஸஹ்ராவெவி நாராயண ஶ்ரு ஹணஉஸ்யா யிகத்ராய-ழ ।" (ஸ்ரீகண். 331)

என்று சொல்லுகிறார். இங்கு 'ஸாஉாதெதௌதம்' என்பதால் 'தஸிந யதஞஷெஉ-வாஸிதவ்யம்' என்பதில் தேவதா விசேஷ நிர்த்தாரணம் வாரா தென்றும், 'ய:வர:ஸஉஹெஸ்வர:' என்பதிலிருந்தும் அந்நிர்ண யம் பிறக்கவில்லை யென்றும் 'தஉய-ரஂஊதஂஸதஂ' என்கிற வரை யில் போக வேண்டியது அவச்யமாதலால் தந்மத்ய பதிதமான நாரா யணாநுவாகம் தச்சேஷ பூதமாகவே யாகவேண்டும் என்றும் அவர் கரு துகிறார். 'தத்ரா ஷவதித்யாகாஂக்ஷாயாஂ' என்கிற பாகத்தால் தஹர வித்யா ப்ரகரணம் 'ய:வர:ஸஉஹெஸ்வர:' என்பதுடன் ஸமாப்த மாகவில்லை யெ ன்று அவர் நினைத்திருக்கிறாரென்பது, அவ்விடத்திய சிவார்க்கமணி தீபிகை யில் 'ஊதஂஸதஂஉதிஂத்ராஹவக ப்ரகரதவிதயாயாஂ ர ஷவஸஉவ-ரக ஊதி ப்ரகரணாத-வரத்ராவஸீயதெ' என்பதால் த்ருடீக்ருத மாகின்றது. இவ் வாறாக 'நாராயணாநுவாகத்திற்கு ஸ்வாதந்த்ர்யேணார்த்த வர்ணநம் பண்ண வேண்டுமென்று ராமாநுஜர் சொன்னதற்கு, 'அப்படி ஸ்வாதந்த்ர்யேண சொல்லலாகாது; தஹர வித்யாநுவ்ருத்தி பின் வாக்யத்திலு மிருக்கிறபடி யால் இது தஹர வித்யா மத்ய பதிதமாதலால் தஹர வித்யா சேஷமே' யென்று ஸ்ரீ கண்டர் சொல்ல வேண்டியது பொருந்து மாதலால் ராமாநுஜ க்ரந்தத் தைப் பார்த்தே ஸ்ரீ கண்ட க்ரந்தம் ப்ரவ்ருத்த மென்று ஊஹிக்க ஸரியான இடமுண்டாகிறது. இதற்கு விபரீதமாக ஸ்ரீ கண்ட க்ரந்தத்தின் பேரிலே யே ராமாநுஜருடைய கண்டந க்ரந்தம் ஏற்பட்ட தென்னில், அப்போது ராமாநுஜர் நாராயணாநுவாகம் ஸ்வதந்த்ரமாய் நிற்கின்றது என்று மாத்ரம் சொல்லாமல், தஹர வித்யை 'ய: வரஸ்உஹெஸ்வர:' என்பதோடு முடிந்து விட்டதே தவிர, 'ஊதஂஸதஂ' என்கிற வரையில் அநுவர்த்திக்கக் காரண மில்லை யென்றல்லவோ சொல்லியிருக்கவேண்டும்? தவிர நாராயணாநுவாகம் கேவல பரதத்வ ப்ரதிபாதக மென்பது ஸித்தமானதால் ததநுகுணமாக சம்பு சிவாதி சப்தங்களை ஸாமாந்ய வாசகங்களென வைத்து விசேஷத்தில் பர்யவஸாநம் சொல்லவேண்டுமே யல்லது சம்பு சிவாதி சப்தங்களை யநுஸ ரித்து அதை மாற்றலாகாதென நினைத்து, "நெதஉ-ந-வாகவாக்யஜாதம் ஸஂஹ-ஸிவாதிஸப்தாந-ம-ணெயந் நெயம் நசெவதஉாந-ம-ணெயந தெஷாஂநெயகவிதி ஸஂகாயாஂ வெவஷஉஸாஹ-கெவணெதி," (வெ. 256) என்று வ்யாக்யாதா சொல்வதிலிருந்தும் நாராயணாநுவாக ப்ரதிபந்ந மான நாராயண பரதத்வத்திற்கு யாதொரு பாதகமுமில்லை யென்று

அவர் நினைத்திருந்தாரென்று தெரிகிறது. ஸ்ரீ கண்டரோ உத்தரா நுவாகத்திலும் தஹர வித்யாநுவ்ருத்தி யிருப்பதால் நாராயணாநுவா கம் தஹர வித்யா சேஷபூதமாக வேண்டுவதால் நாராயணபரத்வம் ஸித் திக்கமாட்டா தென்கிறார். ராமாநுஜரோ மற்ற வாக்யங்கள் உபாஸநா விதாயகங்க ளாதலால் 'எது பரப்ரஹ்மமோ அதை உபாஸி' யென்று சொல்ல வந்ததால் அந்யபரம். இதுவோ மற்றெதையும் விதிக்க வந்ததல்ல வாதலால் அநந்ய பரம். 'அநந்ய ஞிஉவந்த்ர நயியெதெ' என்கிறார். "அநந்யவரெஷ- ஸவெ-ஷ- வாகெயஷ- கெநாவி ஸஸெந வ்ரீயஉாநஂ தஉெெதவமஉத ஊதி ஸாஹத்ரஷயாதஷவஉெஸாவாஉ ஶவவக ஊதி ஸஷத்ரகாரெணெ நிணீ-ரதழ" (வெதா—271) என்கிற பங்க்தியாலும் இவ்வர்த்தம் ஸ்பஷ்டம். ஆகையால் நாரா யணாநுவாகம் அநந்யபர மென்பதை ஸித்தவத்கரித்துப் பேசுகிறாரே யல்லது பூர்வாநுவாகத்துடன் இதற்கு ஸம்பந்தம் சொல்லக்கூடுமோ வென்கிற ஸந்தேஹம் அவர் மனத்தில் ஈஷத்தேனும் உதித்திருந்ததாகச் சொல்ல இட மில்லை. அத ஏவ வேதார்த்த ஸங்க்ரஹத்திலேயே இதற்குக் கொஞ்சம் முன்னடி 'தஸ்உஹாவ-ஷ ப்ரகரணஂ ஹ்ரஸ்வதெ ஞக்ஷீஸ்வந்த்ராவிதி நாராயண ஊவெதி தெஉதயதி அயஉயெ-ரநாராயணாந-வாகெ ப்ரவ ஞிதஃ' (வெதா. 251) என்று ஸாதித்திருக்கிறார். இந்த எல்லா விடங்களி லும் நாராயணாநுவாகம் ஸ்வதந்த்ர மென்பதை இவர் ஸித்தவத்கரித்திருக் கிறார். ஓரிடத்திலும் இது தஹர வித்யா சேஷ பூதமல்லவென்று சொல்லவே யில்லை. இவர் ஸ்ரீகண்ட க்ரந்தத்தைப் பார்த்திருந்தால் அதைக் கண்டிக் காம லிருந்திருக்கவே முடியாது. நாராயணாநுவாகம் ஸ்வதந்த்ரமாக நாரா யண பரத்வ ப்ரதிபாதக மென்று சொல்வதற்கு ஒருவரில்லாத வரையில் ஸ்ரீகண்டரும் 'ஊதஂஸதஂ' என்கிறவரையில் இந்த தஹரவித்யை ஒரே ப்ரகரண மென்றும், 'தத்ராவாஞாவாகய்ஸிஸோ நாராயண: வஷவ-ராயி காணநாயாத-வாஸகசெவநாரெதீதி யூக்தழ" (ஸ்ரீகண். 331) என்றும் சொல்ல ப்ரவர்த்திக்கவேண்டிய ஆவச்யகதையே இருந்திராது.

அப்படியே பூர்வோதாஹ்ருத வேதார்த்த ஸங்க்ரஹ பங்க்தியில் 'அக்ஷரஸிவஸஂஹாஸிஸ்வாநு ததஉ-ணயொமெந நாராயண ஊவ வ்ரய-ஜய தஅத்திரிக்தஸ்ய ஸஉஸ்தஸ்ய தஉாயாரதாஂ தஞிபா்யதாஂ தஹெ ஷதாஂ தஉாத்தகதாஂ அ வ்ருதிவாதய் வ்ருஹஸிவயொரவி ஊத்ராஸிஸஉாநா காரதயா தஸிஹஷதிகஂ அ வ்ருதிவாஸிதஂ' என்று நாராயணனே பர ப்ரஹ்ம மென்றும் பரதத்வ மென்றும் பராயண மென்றும் பரமாத்மா வென் றும் சொல்லி, தத் வ்யதிரிக்தர்களுக்குத் தீத்த்ரகத்வமும் தந்நியாம்யத்வ

மும் தச்சேஷத்வமும் ததாத்மகத்வமும் சொல்லி, ப்ரஹ்ம சிவர்களும் நாராயண விபூதி யென்பதை ஸாதிக்கிறார். இதையே ஸ்ரீகண்டர் 'கர்மகர்த்ரு வ்யபதேசாச்ச' என்கிற (1-2-4) ஸூத்ராவதாரிகையில் ஆக்ஷேப: அநுவதித்துப் பூர்வபக்ஷம் செய்து ஸமாதாநம் சொல்லுகிறார். எப்படியெனில்:

"நநு நாராயணாத்மா இதி நாராயண: பரஸ்ய இதி ச ஸ்ரூயதே | தத்வம்ச்ச | நாராயண பரம் ப்ரஹ்ம இதி நாராயணஸ்ய பரப்ரஹ்மத்வம் ஸ்ருத்வா பத்மகோசப்ரதீகாசமித்யாதிநா பரமேஷ்டிநஸ்ஸ்தாநஸ்ய ஹ்ருதயபுண்டரீகஸ்யோக்த்வா தஸ்ய மத்யே வஹ்நிசிகா இத்யாதிநா ஜீவஸ்வரூபவதுக்த்வா தஸ்யா: சிகாயா இதி பரமாத்மத்வேந ஜீவாநுப்ரவிஷ்டத்வேந தஸ்யோபாஸ்யத்வமுச்யதே | ஸ ப்ரஹ்மா ஸ சிவ இத்யாதிநா தத்விபூதித்வம் ப்ரஹ்மசிவாதீநாமுச்யதே | அதோ நாராயணஸ்ய விஸ்வாதிக: பரப்ரஹ்மதோ ஜீவாநுப்ரவிஷ்டோபாஸ்ய இதி ததாத்மகத்வேந தத்வி கத்வம் தஸ்யோபாஸ்யத்வம் ச பரமேஸ்வரஸ்ய வக்ஷ்யமாணமித்யத ஸூத்ரம்"—
(ஸ்ரீகண்ட-322)

என்று அவதாரிகை வைத்து ஸமாதாநத்தில் 'பத்மகோசப்ரதீகாசம்' என்பதால் நாராயணனுடைய ஹ்ருதயத்தைச் சொல்லி 'பரமாத்மாவஸ்திதம்' என்று நாராயண ஹ்ருதயாந்தர்வர்த்தியாகப் பரமேச்வரனைச் சொல்வதால் நாராயணனுக்கு உபாஸகத்வமும் சிவனுக்கு உபாஸ்யத்வமும் ஸித்திப்பதாகச் சொல்லி, 'ஸ ப்ரஹ்மா ஸ சிவ இத்யாதிநா ப்ரஹ்மவிஷ்ணுருத்ராதி வ்யவஹித விபூதி விசிஷ்டத்வம் பரமேஸ்வரஸ்யாவதிஷ்யதே' என்று வேதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில் 'ப்ரஹ்மசிவயோரபி தத்விபூதித்வம் வ்யதிரிக்தம்' என்று சொன்னதற்கு ப்ரதிகோடியாகச் சொல்லி, மேல் இவ்வாறு சிவன் பரதத்வமாகில் தத்விபூதி கோடியில் விஷ்ணுவுக்கு நிவேசம் ஏன் சொல்லவில்லை என்பதைத் தெரிவிப்பதற்காகவே ப்ரவ்ருத்தமான 'ப்ரஹ்மசிவயோரபி' என்கிற வேதார்த்த ஸங்க்ரஹ வாக்யத்திற்குப் பதிலாக நாராயணநுவாகத்தி லில்லாம லிருந்தாலும் சாகாந்தர வாக்யத்தில் இருப்பதை இங்கும் அநுஸந்திக்கவேண்டிய தென்று

"அத விஷ்ணுருத்ரஹணேபி கைவல்யோபநிஷதி ஸ்ரூயதே ஹ்ருத்புண்டரீகம் விரஜம் இத்யாதிநா ஹ்ருத்புண்டரீகம் ப்ரஸ்துத்ய, ஸ ப்ரஹ்மா ஸ சிவ: ஸேந்த்ர: ஸோக்ஷர: பரம: ஸ்வராட் | ஸ ஏவ விஷ்ணு: ஸ ப்ராண: ஸ காலோக்நி: ஸ சந்த்ரமா: இத்யாதி | தஸ்யாயோக்தாயாமாயத:" (ஸ்ரீகண்ட-323)

என்று சொல்லி, அதிலும் த்ருப்தி யடையாமல் 'அத்ர விபூதித்வேந ப்ரஹ்மசிவயோரிவ விஷ்ணுருத்ரஹணம் பரமேஸ்வரோபாஸகதயா தஸ்ய ப்ரதிஷ்டாதத்வாபிப்ராய: | என்று உபாஸகத்வேந விஷ்ணு ப்ராப்தனானதால் விபூதித்வம் என்று ஸித்த மென வைத்துத் தனியே சொல்லவில்லை யென்று ஸமாதாநம் சொல்லி யிருக்கிறார். இதனால் ராமாநுஜ க்ரந்தத்தைப் பார்த்தே ஸ்ரீகண்டர் பாஷ்யம் எழுதுகிறார் என்பதற்கு வேறு ஸாக்ஷ்யம் வேண்டியதில்லை யென்பது ஸித்தம். இதற்கு மாறாக ஸ்ரீகண்டர் ப்ராசீநரானால் 'பத்மகோசப்ரதீகாசம்' என்பது நாராயணனுடைய ஹ்ருதய பர மென்பதற்கும் 'விபூதித்வேந விஷ்ணுருத்ரஹணம் பரமேஸ்வரோபாஸகதயா தஸ்ய ப்ராதாந்யாத்' என்பதற்கும் ராமாநுஜர் ஸமாதாநம் சொல்லாம லிருந்திருக்கமாட்டார்.

(தொடரும்.)

ஸ்ரீ:

அதிகரண ஸாராவளி.

[வித்வான் ஸ்ரீ. உப ஏ. வி. கோபாலாசார்யர்; திருச்சி]

ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீரங்கமஹதோ: க்ஷிதி நியமநம் சாஸநம் தத்ப்ரஸாதாத்
ஸம்யக்காங்க்ஷி மாஷ்யம் யதிபதிகதிதம் சப்தயந்யாக்ய யஸ்மாத் |
விஸ்வஸ்மின் ஸர்வமாண்யந்வயிநி தவதா தேந தேவேந தத்தம்
வேதாந்தாத்யாயஸங்கதவஹிதபலமாவிக்ஷாயுச்யமுபாஸி ||

இந்த ச்லோகத்திலுள்ள அருமையான அர்த்தங்களைப் பார்ப்போம். முதலில் 'ஸ்வஸ்தி' என்பது மங்கள சப்தம்; கடைசி ச்லோகத்தின் மூன்றாவது பாதம் முடிவில் 'ஸுப்ரபாதாஸ்து:' என்றிருக்கிறது. இரண்டையும் சேர்த்து 'ஸ்வஸ்திரஸ்தாஸ்து:' என்கிற மங்கள வசநத்தின் ஸ்மரணம் கிடைக்கிறது ஆத்யந்தங்களால். 'ஸ்ரீரங்கமஹதோ:' என்று ஸ்ரீயும் தானுமாக (அதாவது தாயுந் தந்தையுஞ் சேர்ந்து) குழந்தையாகிய தனக்குக் கட்டளையிட்டுப் பேரிட்டார்களென்று ஸூசிக்கப்படுகிறது. இருவரும் சேர்ந்து இட்ட கட்டளை இது. அவ்விருவருடைய கட்டளையை முன்னிட்டுச் செய்கிறது இந்த க்ரந்தம். ஸ்ரீரங்கராஜனுடைய சாஸநத்தை (அல்லது கட்டளையைச்) சிரஸ்ஸில் மாலையாய் வஹித்துக்கொண்டு இந்த அதிகரணஸாரமாலை செய்யப்படுகிறது. மாலையைப் போல் சாஸநத்தை வஹிப்பது ப்ரஸித்தம். சாஸநம் என்பதால் 'ஏதஸ்ய வா அக்ஷரஸ்ய ப்ரசாஸநே கார்கி ஸூர்யாசந்த்ரமஸௌ வித்ருதௌ திஷ்டத:' என்கிற ச்ருதி ஸ்மரிதம். அவனாலேயே விச்வத்திற்கு நாம ரூப வ்யாகரணம்

செய்யப்படப் போகிறதென்று இந்த ச்லோகத்தில் பின்னால் கூறப்படுகிறது. அதற்கு அநுகுணமாக முதலிலேயே ஸர்வ ஜகத்தையும் கட்டளையிடுகிறவன் எனக்குக் கட்டளை யிட்டான் என்கிறார். ஸர்வ ஜகத்துக்கும் பேரிட்டவன் எனக்கும் பெயரிட்டான் என்று பின்னும் சொல்லுகிறார். ஆக இவ்விரண்டுக்கும் ஆநுரூப்யம் இருக்கிறது. ஆதிகாலத்தில் ராஜாக்களால் கொடுக்கப்படும் பிருதுகளும் க்ராம மாந்யங்களும் தாம்ர சிலா சாஸநங்களில் 'ஸ்வஸ்திஸ்ரீ:' என்று ஆரம்பித்து கொடுக்கப்படுவது வழக்கம். அம்மாதிரியே ரங்கராஜன் இவருக்கு பிருது சாஸநம் கொடுக்கையில், 'ஸ்வஸ்திஸ்ரீ:' என்று ஆரம்பித்து சாஸநம் கொடுத்திருக்கிறார் என்னும் சமத்காரம் இவ்விடத்தில் த்யோதிதமாகின்றது. 'ஶாஸநம் உபலக்ஷணம்,' கட்டளையிட்டு 'வேதாந்த சார்ய' னென்று அருளிப் பாடானவுடனே 'நாமிந்தே' என்பது போல், இங்கே, 'ஶாஸநம்' சப்தம் உபயோகிக்கப்படுகிறது. சாஸநத்தைச் சிரஸா வஹித்துக்கொண்டு நான் அதை நிறைவேற்றுகிறேன்.

'தஸ்ய ப்ரஸத்த்யை' என்பதை மூன்றிடத்தில் அந்வயிக்கலாம்:— ரங்க பர்த்தாவான பகவானுடைய ப்ரஸாதத்திற்காக; ஸத்யைகாலம்பியான பாஷ்யத்தின் ப்ரஸாதத்திற்காக, அதாவது தெளிவுக்காக; 'யதிவதிகதிதம் தஸ்ய ப்ரஸத்த்யை' என்று அந்வயித்து யதிபதியாகிய ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய ப்ரஸாதத்திற்காக. இதனால், 'தத்பாஷ்யம் ஸ ச பாஷ்யக்ருத் ஸ ச முநி: ஸத்யை ப்ரஸீதந்து ந:' என்று ச்ருதப்ரகாசிகையின் மங்கள ச்லோகத்தை அநுஸரித்து மூன்றும் ப்ரஸங்கமாக என்று அர்த்தம் கொள்ளலாம். எப்படி அந்நமயன் முதல் ஆநந்தமயன் வரை சுத்தியை ப்ரார்த்திப்பதில் அந்தந்த வஸ்துவுக்குத் தக்கபடி சுத்தி கோரப்படுகிறது என்று அர்த்தமோ, அப்படியே இங்கே பாஷ்ய விஷயத்தில் ப்ரஸாதமாவது தெளிந்த போதமாகும். ச்ருத ப்ரகாசிகை ச்லோகத்தில் முதலில் பாஷ்யத்தையும் பின்பு பாஷ்யகாரரையும் சொல்லியிருக்கிற க்ரமம் இந்த ச்லோகத்திலும் அநுஸரிக்கப்படுகிறது. ஆனால் கட்டளையிட்ட ரங்கராஜனை முன்பே குறிப்பிட அவச்யமாயிற்று. 'ப்ரஸத்தி' என்கிற சப்தம் மிகவும் அபிஜாதமானது; 'ப்ரஸத்தியது: வாக்யம்' என்று ராஜசேகர கவியின் பாலராமாயண நாடக ஆரம்பம்.

'ஸத்யைகாலம்பி பாஷ்யம்' என்பதால் வேறு பாஷ்யத்தின் பூர்வபீடிகையில் 'ஸத்யாந்ருதே மிதுநீக்ருத்ய' என்று கூறியிருக்கிறபடி, பொய்யும் மெய்யும் கலந்ததாகிய அத்யாஸத்தை ஆலம்பித்ததல்ல வென்று பாவம். அத்யாஸமென்பது அந்தப் பாஷ்யத்தின் முகவுரையில் விஸ்தாரமாய் உபபாதிக்கப் பட்டிருக்கிறது. அதில்லாமல் மேல் பாகங்கள் நிற்கமாட்டாவாகையால், அதையே ஆலம்பித்து அந்தப் பாஷ்யம் நிற்கிறது. ஸத்யத்தையும்

அந்ருதத்தையும் கலக்காமல் ஸத்ய மொன்றையே ஆலம்பித்தது இந்த பாஷ்யம். இது அத்யாஸத்தை ஆலம்பித்ததல்ல. 'யதிவதிகதிதம்' என்று 'தஸ்மைதே கதிதா ஹ்யர்தா:' என்கிற ச்ருதிக்கு ஸ்மாரணம். ரங்கபதியைப்போல் நமக்கு யதிபதி; அவரெப்படி தேவரோ அப்படி பாஷ்யகாரர் யதீச்வரர். 'ஸ்வயம் யதிவதி:' என்கிற ச்லோகத்திலுள்ள 'யதிவதி' சப்தம் இங்கே க்ரஹிக்கப்பட்டது. 'அத்யாபயேத்' என்று வேதத்தை அத்யாபநம் செய்வதில் வேதத்தில் எப்படி கௌரவமோ அப்படியே பாஷ்ய வாக்யங்களிலும் கௌரவம் என்று பாவம். 'ஸூத்ராக்ஷரங்களை எப்படி ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் வ்யாக்யாநம் செய்தாரோ அப்படியே பாஷ்யாக்ஷரங்களைக் கவநமுள்ள சிஷ்யர்களுக்கு அர்த்த க்ரஹணம் செய்வித்தோம். வேதாத்யயந விஷயத்தில் அத்யாபந விதியை ஆதரிக்காமல் அத்யயந விதியைக் கைக்கொண்டாலும் பாஷ்ய விஷயத்தில் அத்யாபநத்திலேயே விதியை நாம் ஆதரித்தோம்.' பாஷ்யத்தை ப்ரவர்த்திப்பித்தல் ப்ரதாந கைங்கர்யமென்று நமது கொள்கை. சரீர பாத பர்யந்தம் சாரீரக ப்ரவசந வ்ரதத்தை ஆதரிக்க வேணுமென்று ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயத்தில் இரண்டாவது அங்கத்தில் ஸ்பஷ்டமாக நியமிக்கப்படுகிறது. வேத விஷயத்தில் அக்ஷராசி க்ரஹணத்திலேயே அத்யயந விதி பர்யவஸித்தாலும் வ்யாக்யாந க்ரந்தமான பாஷ்ய விஷயத்தில் அக்ஷர க்ரஹணம் அர்த்த க்ரஹணம் இரண்டும் குரு முகமாகக் கிடைக்கவேணும். அத்யயநம் பண்ணுகிறவர்களைக் காட்டிலும் அத்யாபகர்களே அதிகமாக இருக்கிறார்களென்று ச்ருதப்ரகாசிகையில் கூறப்பட்டது. பாடம் சொல்லிவைக்கும் காலத்தில் தான் சொல்லுகிறவர்களுக்கும் ஜ்ஞாநத்தில் தெளிவு அல்லது ப்ரஸாதம் ஏற்படுமென்பது அநுபவ ஸித்தம். அவஹிதர்களும் புத்திமாந்களுமான சிஷ்யர்களுக்குப் பாடம் சொல்வதில் எல்லோரும் கலந்து விஷயங்களைச் சர்ச்சை செய்து எல்லோருக்கும் மேல் மேல் தெளிவுண்டாகும். 'ஸஹ வீர்யம் கரவாவஹை' என்று குருவும் சிஷ்யனும் சேர்ந்து விஷய சர்ச்சை செய்ய வேண்டிய வித்யை என்று அவ்வளவு விநயத்தோடு ஆரம்பிக்கவேணும். அப்படி விநயத்துடன் ப்ரவர்த்தித்தால் 'தேஜஸ்வி நாவதீதமஸ்து' என்று குரு சிஷ்யர் இவர்களுடைய படிப்பும் தேஜஸ்ஸுடன் ஜ்வலிக்கும். சிஷ்யரான ப்ருகுவும் குருவான வருணரும் இப்படி ப்ரார்த்தித்தது. இவர்களுடைய யசஸ்ஸும் சாச்வதமாய் ப்ரதிஷ்டிதமாம்படி 'ஸைஷா பார்கவீ வாருணீ வித்யா' என்று இருவர்கள் பெயரும் அமைந்த திருநாமம் ஏற்பட்டது. 'ஓய்வில்லாமல் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தைக் கவநமுள்ள சிஷ்யர்களுக்கு அத்யயநம் செய்துகொண்டே இருந்ததனால் தான் இந்த ஸாராவளி க்ரந்தத்தைச் செய்யத் துணிந்தோம்; சிஷ்யர்களுக்கு எப்படி எப்படி சங்கைகள் உண்டாகுமென்கிற விஷயம் அவர்களுக்குப் பாடம் சொல்

வதனால் உபாத்யாயருக்கு நன்றாய்த் தெரியுமாதலால், இன்னின்ன சங்கைகள் புத்தியாக்களுக்கு உண்டாகுமென்று தெரிந்து, அந்தச் சங்கைகளை அநுவதித்து, அதற்கு ஸமாதாநஞ்செய்ய ஸௌகர்யமாயிற்று.' அப்படியே இந்த க்ரந்தத்தில் அநேக சங்கைகள் புதிதாகக் கிளப்பிப் பரிஹரிக்கப்படுகின்றன.

'ப்ரபஞ்சம் முழுவதற்கும் ஸாமாந்யமாய்ப் பெயரும் ரூபமும் செய்வித்தவன் எனக்கு இப்பொழுது அபூர்வமாய் ஒரு நாமகரணம் செய்தான்.' ஸம்ஜ்ஞா மூர்த்தி க்லுப்தி அதிகரணம் இங்கே புத்திஸ்தம். அதிலுள்ள ஸம்ஜ்ஞா சப்தம் இங்கே ப்ரயோகிக்கப்பட்டது. 'அநுப்ரவிஶ்ய நாமரூபே வ்யாகரவாணி' என்கிற ச்ருதி இங்கே அநுஸரிக்கப்படுகிறது. அங்கேயுள்ள 'அநு' என்கிற உபஸர்க்கம் இங்கே 'விஹிதவதா' என்பதோடு சேர்க்கப்பட்டது. விச்வ ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் விச்வத்துக்கும் நாமரூப வ்யாகரணம் செய்யும் பொழுது 'யதாபூர்வமகல்பயத்' என்கிறபடி முன் கல்பங்களில் இருந்தது போலவே பெயரையும் ரூபத்தையும் வ்யாகரணம் செய்தான். ஒவ்வொரு கல்பத்திலும் அந்தந்த வஸ்துக்களுக்குப் பெயரும் உருவமும் வெவ்வேறல்ல. 'ஸமாந நாமரூபத்வாச்ச' என்கிற ஸூத்ரப்படி கல்பந்தோறும் வேற்றுமை நாமரூபங்களுக்குக் கிடையாது. அங்கே நாம வ்யாகரணம் முன் போலொழியப் புதிதல்ல. ஜலத்துக்கு முன்போல ஜலமென்றே பெயர்; அக்நிக்கு அக்நியென்றே பெயர். அந்த விஷயத்தில் முன்னிருந்ததை அநுஸரித்து அநுவிதாநமே யொழிய அபூர்வமான புது விதாநம் கிடையாது என்பதைக் காட்ட 'அநுவிஹிதவதா' என்று ப்ரயோகிக்கப் பட்டது. 'ருஷீணாம் நாமதேயாநி யாஶ்ச வேதேஷு த்ருஷ்டய: । ஶர்வர்யந்தே ப்ரஸூதாநாம் தாந்யேவைப்யோ ததாத்யஜ:' என்றும், '[illegible]' என்றும் ஸ்ம்ருதி. இப்படி ரிஷிகளுக்கும் தேவர்களுக்கும் பழைய பெயரே யொழியப் புதுப் பெயரிடவில்லை; தனக்குமட்டும் கருணையால் ஒருபுதுப் பெயரிட்டான். முன்னிருந்த பெயரையே கொடுத்தால் அது முன்னில்லாததைக் கொடுத்ததாகாது. வாங்கிக் கொள்கிறவனுக்கு முன்பு இல்லாததைப் புதிதாய்க் கொடுத்தால்தான் தாநமேற்படும். இந்த அம்சம் 'தத்தம்' என்கிற பதத்தினால் காட்டப்பட்டது. 'தத்தம் தேவேந' என்று 'ஸ்வயம் தேவ தத்தம்' என்கிற நாம ரூப வ்யாகரண ச்ருதி பாகம் ஜ்ஞாபகப்படுத்தப்படுகிறது. இப்பெயரிட்டதும் அந்தத் தேவனுக்கு ஒரு விசேஷ உல்லாஸமுண்டாகி காந்தி ஏற்பட்டது போலும். 'தேவ' சப்தம் காந்தியைச் சொல்லும். 'தீவ்யதிர் தாநகர்மா' என்று பட்டர் ஸாதித்திருக்கிறபடி 'தேவ' சப்தம் தாதாவையும் சொல்லும். ஆகையால் தேவனால் கொடுக்கப்பட்டது என்கிற

பதச் சேர்க்கை உசிதமாகும். இப்படி அருள் நிறைந்து எனக்கு இட்ட அபூர்வமான பெயரை நான் அந்வர்த்தமாகச் செய்ய வேண்டுவது உசிதமல்லவா?

வேதாந்தாசார்யர் என்று ஸ்ரீரங்க ராஜன் பெயரிட்டதனால் அதிகரண ஸாராவளி செய்ய வேண்டிய அவச்யமென்ன வென்று ஆலோசிக்க வேணும். அதிகரண ஸாராவளியென்பது ஸ்ரீ பாஷ்யத்துக்கும் ச்ருதப்ரகாசிகைக்கும் ஸாரமும் விவரணமும் ஆகும். '[illegible]' என்கிற ச்லோகத்தின்படி ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் ஸ்ரீ ரங்கநாதனுடைய சேஷித்வம் அதாவது பரத்வம் ஸ்பஷ்டமாய்க் காட்டப்படுகிறது. வேதாந்தமென்பது ஸ்ரீ பாஷ்யம். ரங்கம் போன்றது பாஷ்யம்; ரங்கம் எப்படி ரங்கநாதனுடைய அர்ச்சா மூர்த்தியைக் காட்டுகிறதோ, அப்படியே பாஷ்யம் அவனுடைய சேஷி ஸ்வரூபத்தைக் காட்டுகிறது. ஆகையால் அவன் வேதாந்தாசார்யனென்று இட்ட பெயர் பாஷ்ய பாவங்களை நிச்சங்கமாய் விவரணம் செய்தாலொழிய அந்வர்த்தமாக மாட்டாது. '[illegible]' என்று கடைசியிலும் இந்த விஷயம் ஸூசிக்கப்படுகிறது. 'எனக்கு நாமதேயம் கொடுத்த உபகாரத்திற்கு அவருடைய ரூபதேயத்தைத் தெளிவாய் எல்லோரும் காணக் காட்டவேணும்' என்று பாஷ்ய ஸாரமான இந்த க்ரந்தம் பண்ணுகிறார். நாமம் ரூபம் என்று இரண்டுள; அதில் ஒன்றாகிய நாமத்தை எனக்குக் கொடுத்து என்னை ப்ரகாசப் படுத்தியதற்காக அவர் ரூபத்தை நான் ப்ரகாசப்படுத்துவது உசிதம் என்று ஸூசகம். 'சிஷ்யர்கள் யுக்தர்கள், ரொம்பவும் கவனமாய்க் கேட்டார்கள்; அவர்களுக்கு அநேக தடவை பாடஞ் சொன்னேன்' என்றால் போதுமோ? 'அவர்கள் உம்மிடம் பக்ஷபாதமுள்ளவர்கள். அவர்கள் ச்லாகிக்கும்படியான க்ரந்தம் செய்ததினால் மாத்ரம் வேதாந்தாசார்யப் பட்டம் நிலைக்குமோ?' என்று ஆக்ஷேபம் வர, 'பஹுஜ்ஞர்களான முழுதுணர்ந்த அநேகம் பெரியோர்கள் அவஹிதர்களாய்த் திருச்செவி சாத்திக் கொண்டிருக்கையில் அவர்கள் திருவோலக்கத்தில் அந்தப் பெயரை இந்த க்ரந்தம் செய்வதன் மூலமாய் யதார்த்தமாகச் செய்கிறேன்' என்கிறார். சிஷ்யர்கள் விஷயத்தில் யுக்த சப்தம்போல இங்கே அவஹித சப்தம். சிஷ்யர்கள் ஜிஜ்ஞாஸுக்கள்; பெரியோர்கள் ஜ்ஞாநிகள். அவர்கள் ரஸிக்கும்படியுள்ள க்ரந்தம். அவஹிதர்களான பெரியோர்கள் முன்னிலையில் கொடுத்த பெயரென்றும் அந்வயிக்கலாம். பெயரை ஸத்யமாகப் பண்ணுகிறேன். வாசாரம்பண ச்ருதியைக் கொண்டு விச்வத்திற்கு அஸத்யத்வத்தை ஸாதிப்பர் பரர். அங்கே நாமதேயம் என்னும் பதத்தில் 'தேயம்' என்கிற ப்ரத்யயத்தை ஸ்வார்த்[illegible] வது கேவலம் நாமம் மட்டுமே யொழிய அந்த நாமத்துக்கு [illegible]

186795

விதமான வஸ்து இல்லை யென்று] அர்த்தம் செய்கிறார்கள். எப்படி நாம மென்பது யதார்த்தமென்று தீர்மானிக்க முடியாதோ ரூபமும் அப்படியே தானென்று அவர்கள் எண்ணம். நாமத்திற்கே அதாவது பெயருக்கே ஸத்யத்தன்மையை நாம் ஸ்தாபித்து விட்டால் நாமம் போல் ரூபமும் பொய் யென்று சொல்லமுடியாது. பகவான் செய்த நாமரூபங்கள் ஸத்யம். அவன் கொடுத்த நாமமே ஸத்யமென்று நிலைத்து விட்டால் கைமுதிக ந்யாயத்தால் ரூபங்களின் உண்மை நிலைக்குமென்று பாவம். ஆகையால் விச்வத்திற்கும் நாம ரூபங்கள் இரண்டையும் செய்த பகவானால் கொடுக்கப் பட்ட தமது பெயரை ஸத்யமாகச் செய்கிறார். 'ஸத்யஸ்ய ஸத்யம்' என்று சொல்லப்படும் ஸத்ய ஸங்கல்பனை பகவான் கொடுத்தருளியதை ஸத்யாப நம் பண்ண வேண்டியது ந்யாயந்தானே. பெயருக்கு அர்த்தம் சூந்யமானால் அது ஸம்ஸ்காரமின்றி வ்யர்த்தமாகும். 'கவேரத்ய ஸம்ஸ்காரஹதாதி வோக்தம்' என்கிறார் பாரவி. ஸம்ஸ்கார மன்றியில் விவக்ஷித விபரீத மான அர்த்தத்தில் சொல்லும் சொல் பெருந் துக்க மென்கிறார் ஆதி கவி.

'ஜவஹிதவஹவிசி' என்று தனியாக க்ரியா விசேஷணமாக அந்வயித்து 'ஸார்த்தம்' என்பதை அர்த்தத்துடன் என்று தனிப் பதமாகக் கொண்டு, அர்த்தத்துடன் ஆக்குவதில் இரட்டிப்பான வசநத்தால் அதிக உறுதிச் சொல்லாகவும் கொள்ளலாம். 'கிஜவி' என்பதனால், நிமித் தம், ஸ்வப்நம், ஸாக்ஷாத் ஹரியே யென்று கூறப்படும் அர்ச்சக முகமாக வெளிப்படும் நியமநம் முதலியவற்றால் நிபுணமாய் ஊஹிக்கப்படும் கட்டளை என்று பாவம். அது இன்னபடி யென்று நிர்வசநம் செய்யமுடியாதபடி அநிர் வாச்யம். 'ஸ்வஸ்தி' யென்கிற பதம் மங்களத்துக்கு மட்டுமே ஐதம்பர்யமாக வும் ஆநுபர்யம் இல்லாமலும் ப்ரயோகிக்கப்பட்டது. அவ்யயமான மங்களம். மங்களத்தில் அவ்வளவு அதிகமான நோக்கு. கேவலம் அத்ருஷ்டார்த்தமாக ப்ரயோகம். ஸ்விஷ்டக்ருதாதிகளைப் போல உபபார்த்தமாகச் செய்வதில் நோக்கில்லை. 'ஜயதி மாமாவாயாம் வெஷ அம்பாய ஸம்ஜ்ஞாரநிதாஜநமு ஸ்யாம் மும்ஹிதோ ரம்மஹத்ர' என்று மஹாசார்யர் சண்டமாருதத் தில் இந்தப் பதங்களையும் அர்த்தங்களையும் சேர்த்து அநுபவித்தார். அந் வர்த்தமென்பதை 'சுபாயாம்' என்று விவரித்தார். இங்குள்ள 'ரம்மஹாக' சப்தமும் ஸம்ஜ்ஞா சப்தமும் அங்கேயும் க்ரஹிக்கப்பட்டன. ஆதியஞ் சோதியான் நாம ரூப வ்யாகரணம் செய்த பரோக்ஷமான பரம்பொருளே இங்கே ரங்கநாயகனாக எதிரே புலப்படுகிறது என்பதைக் காட்ட 'விச்வத் துக்கும் நாமரூபாநுவிதாநம் செய்த அந்தத் தேவன்' என்று ரங்க பர்த்தா வோடு ஒன்றாகச் சொல்வதினால் காட்டப்படுகிறது. அதுவே இதுவென்று பாவம். அது வென்று சாஸ்த்ரத்தில் கேள்வியால் தெரிகிறது. இதோ ரங்கத்தில் இது வெனத் தெரிகிறது, இந்த அர்த்தம் 'தஷேதக' என்று அபீ திஸ்தவத்தின் முதல் ச்லோகத்தில் காட்டப்பட்டது. 'தமேததுபஸ்ய' என்கிற ச்ருதியில் 'தத்' என்னும் கண்ணுக்குப் புலப்படாத அதை 'ஏதத்' என்று எதிர் நிற்பது போலத் தெளிவாக ஸாக்ஷாத்கரித்து என்று உணர்த்தப்படுவதுபோல் இங்கேயும் நோக்கு.

ஸ்ரீ:

॥ ஸ்ரீமதே ஸுந்தரஸிம்ஹவாகீச்வராய நம: ॥

யோ ஜந: ப்ரவிச்ய ... வாசம்பதி ப்ரஸாத்

ஸஞ்ஜீவயத்யவிமுக்தயா: ஸ்வயா ...।

... ஸ்ஸ ... அமணஸ்வாமீந்

ப்ராணாநஹோ ஹமவதே ... ஷாய ... ॥

ஸம்பாதகீயம்.

தென் கன்னடத்தைச் சேர்ந்த மங்களூர் என்னும் பட்டணத்தில் ம-ா-ா-ஸ்ரீ. எம். என். ப்ரபு என்று பெயருடைய ஒரு வக்கீல் (அட்வோ கேட்) இருக்கிறார். அவர் ஜந்மத்தால் ப்ராஹ்மணன். இரண்டொரு மாஸங்களுக்கு முன், அவர், ப்ராஹ்ம ஸாமாஜிகர்களென்று (Brahmo Samajists) வ்யவஹரிக்கப்படும் சில ஹிந்துக்களால் நடத்தப் பெற்ற ஒரு போஜந கோஷ்டியில் அந்வயித்தாரென்றும், அந்தக் கோஷ்டியில் பஞ்சம ஜாதியார்களுட் சிலரும் அந்வயித்திருந்தபடியால் அவர் அவர்களுடன் ஸஹ போஜநம் செய்ததடியாக தர்மத்தைக் கடந்து விட்டாரென்றும், அவருடைய குருவாகிய தென் கன்னட முல்கிக் காசி மடாதிபதி அவரை ஜாதியை விட்டு பஹிஷ்காரம் செய்தாராம். அப்படி அவர் பஹிஷ்காரம் செய்தது தவறுதலென்று ப்ரபு, மங்களூர் ஸப்ஜட்ஜ் முன் னிலையில் ஒரு மனு செய்துகொள்ள, அந்த ந்யாயாதிபதி அதை விசாரித்து, மடாதிபதி பஹிஷ்காரம் செய்தது ந்யாய விருத்த மென்றும், அதை ஸமீகர ணம் செய்வதற்காக மடாதிபதி சிஷ்யருக்கு ஏழாயிர ரூபாய் கொடுக்க வேண்டு மென்றும் தீர்மானம் செய்தார். சென்ற மாஸத்தில் இந்த விவாதம் மதிராஸ் ஹைகோர்ட்டுக்கு (பெரிய ந்யாய ஸ்தலத்திற்கு) முடிவு விசாரணைக் காக வந்தது. இரண்டு ஹை கோர்ட் ந்யாயாதிபதிகள் இந்த விவாதத் தைப் பற்றிய அம்சங்க ளெல்லாவற்றையும் விசாரித்தார்கள். விசா ரணை முடிவில், அவர்கள், ஸப் ஸட்ஜ செய்திருக்கும் தீர்மானம் ந்யாய விருத்தமென்றும், ஜாதி ப்ரயுக்தங்களான விவாதங்களை விசாரித்து முடிவு செய்வதற்கு இந்த மடாதிபதிகளைப் போன்றவர்களே தகுந்த அதி காரிகளாதலால் அவர்கள் இம்மாதிரித் தீர்மானங்களைச் செய்வதில் துஷ்ட

ஜாதி ஸம்பந்தமான விவாதம்.

களை மறுபடியும் விசாரிக்கவாவது அவைகளை மாற்றவாவது ராஜாங்க ந்யாயாதிபதிகளுக்கு எவ்வித அதிகாரமும் இல்லையென்றும், ப்ரக்ருதத்தில மடாதிபதியின் மனோ பாவம் தோஷ துஷ்டமாயிருந்தது என்று ஸாக்ஷ்யத்திலிருந்து ஏற்படவில்லையாதலால் அந்த மடாதிபதியால் செய்யப்பட்டுள்ள பஹிஷ்காரம் தங்களால் மாற்றப்பட மாட்டாதென்றும் தீர்மானம் செய்தார்கள்.

இந்தத் தீர்மானத்தை ந்யாயத்திற்கும் தர்மத்திற்கும் ஒத்த தீர்மானமென்றே நாம் அங்கீகரிக்கிறோம். ப்ராஹ்மணனாகப் பிறந்தவன் இதர ஜாதீயர்களுடன் ஸஹ போஜநம் செய்யலாமா கூடாதா வென்பது ப்ரக்ருதத்தில் விசார விஷய மன்று. அப்படி ஒருவன் செய்யும் பக்ஷத்தில் அவனை ஜாதியை விட்டு விலக்க மடாதிபதிகளைப் போன்ற பெரியோர்களுக்கு அதிகாரம் இருக்கின்றதா இல்லையா என்பதே விஷயம். தம்மால் வஹிக்கப்படும் ஸ்தாநம் காரணமாக, அவர்களுக்கு அம்மாதிரியான அதிகாரம் உண்டென்றே நாம் சொல்வோம். தவறுதலான மார்க்கங்களில் செல்லும் நோக்கமுள்ளவர்களைத் தடுப்பதற்கு ராஜாஜ்ஞை தைவாஜ்ஞை முதலியவைகளைப் போல, மஹாஜநங்களின் அப்ரீதியும் ஒரு பலமான ஸாதநம். மஹா ஜநங்களின் ப்ரீத்யப்ரீதிகள் எவ்விடத்தில் அவ்யாவர்த்தகங்களாக அநாதரிக்கப் படுகின்றனவோ, அவ்விடத்தில் நாம் ச்ரேயஸ்ஸைக் காண்கிறோமில்லை. மடாதிபதிகளைப் போன்ற பெரியோர்கள் அந்தந்த வகுப்பைச் சேர்ந்த மஹாஜநங்களின் ப்ரதிநிதி ஸ்தாநீயர்களாக இருக்கிறபடியால், அவர்கள், தமது தர்மத்தை ஒழுங்காகப் பாதுகாக்க வேண்டுமானால், தம்மைச் சேர்ந்த மஹா ஜநங்களுடைய அபிப்ராயத்தை நிர்தாக்ஷிண்யமாகவும் நிர்ப்பயமாகவும் வெளியிட வேண்டியது அவசியமே; அப்படி வெளியிடப்படும் அபிப்ராயத்துக்கு அந்தந்த வகுப்பினர்கள் உட்பட வேண்டியதும் அவச்யமே. இதுதான் தத்வம். இதை நன்கு உணர்ந்து ஹைகோர்ட் ந்யாயாதிபதிகள் தர்ம்யமான தீர்மானத்தைச் செய்தார்களென்பது நமக்கு மிக்க ஸந்தோஷத்தை ஜநிப்பிக்கின்றது.

இந்தத் தத்வத்தின் கௌரவத்தைச் சற்றேனும் ஆதரியாமல் இக்காலத்தியப் பெரியோர்களுட் சிலர், நமது சிறியோர்களுக்கு ஸ்வாதந்தர்யத்தை உபதேசிக்க ப்ரவ்ருத்தர்களாய், அச்சிறியோர்கள் தம் தம் குடும்பத்தர்களான வயோ வ்ருத்தர்களையும் ஜ்ஞாந வ்ருத்தர்களையும் இகழ்ந்து அநாதரிக்கும்படியும் அவர்களுடைய அபிப்ராயங்களையும் உக்திகளையும் பரிஹஸிக்கும்படியும் நடப்பித்து வருகிறார்கள். இதன் பலத்தை இப்பொழுதே நாம் பல விடங்களில் காண்கிறோம்; இது பூர்ண பரிபாகத்தை அடைந்த பிறகு எம்மாதிரியான அச்ரேயஸ்ஸில் பர்யவஸிக்குமென்று யாரால் குறிப்பிட்டுச் சொல்லக்கூடும்?

வரிமிதவரிணாமாநேகதத்வாநியத க்ரமஸ்ருஷ்டிப்ரளய ப்ரகாராநேகவிதா: ச்ருதயோ வதந்தி। "நிரவத்யம் நிரஞ்ஜநம் விஜ்ஞாந

றையும் ச்ருதி ப்ரமாணத்தைத் தவிர்த்து வேறு ப்ரமாண மொன்றாலும் அறிவது ஸாத்யமில்லை. அந்தத் தத்வங்களின் பரிணாம க்ரமமும் அந்த ச்ருதி ப்ரமாணத்தாலேயே அறி

ப்ரமாணாந்தராவிஷய—தத்வங்கள் எவ்வளவு என்பதும் அவைகளின் பரிணாம க்ரமமும் ச்ருதிகளிலிருந்தே அறியக்கூடியவை. அதீந்த்ரியமான விஷயங்களில் சாஸ்த்ர மொன்றே ப்ரமாணமாகக் கூடுமன்றோ ?

அநேகவிதா: ச்ருதய:—சில ச்ருதிகள், தேஜஸ் அப் அந்நம் இவைகளைப் பற்றி மாத்ரம் பேசுகின்றன ; மற்றும் சில, ஐந்து விதங்களான பூதங்களைப் பற்றிப் பேசுகின்றன ; வேறு சில, மஹத் முதலானவைகளின் ஸ்ருஷ்டியைப் பற்றியும் பேசுகின்றன. இவ்வாறு ச்ருதிகள் பிந்நங்களாயிருக்கின்றன வென்பதைக் கணிசித்து இவ்விடத்தில் 'ச்ருதிகள் அநேக விதங்கள்' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

அவரிமிதபரிணாம—கணக்கற்ற மாறுதல்களை உடைய. தத்வங்கள் மூன்று என்பது நமது கொள்கை. அவை, சேதநம் அசேதநம் ஈச்வரன். இவைகளுள் சேதந தத்வமாகிற ஜீவனுக்கு ஸ்வரூப மாறுதல் இல்லை ; ஜ்ஞாந ஸங்கோச விகாஸ ரூபமான மாறுதல் மாத்ரம் உண்டு. ஈச்வர தத்வத்திற்கு எவ்வித மாறுதலுமில்லை. அசேதந தத்வம் பலவகைப்பட்டது; அவைகளுள் 'மூல ப்ரக்ருதி' என்பது ஒன்று. அந்த ப்ரக்ருதி விகரித்து 'மஹத்' என்னும் தத்வமாக மாறுகிறதென்றும், அந்த மஹத்திலிருந்து 'அஹங்கார'மும், பஞ்சபூதங்கள், மநஸ், ஐந்து ஜ்ஞாநேந்த்ரியங்கள், ஐந்து கர்மேந்த்ரியங்கள் ஆகிய இவை உண்டாகின்றனவென்றும் சாஸ்த்ரங்கள் சொல்கின்றன. இவைகள் தாம் இவ்விடத்தில் 'கணக்கற்ற மாறுதல்கள்' என்பதால் குறிக்கப்படுகின்றன.

அநியதக்ரம—ஜகத் ஸ்ருஷ்டியைப்பற்றி ச்ருதிகள் பல விடங்களில் பேசுகின்றன. சில விடங்களில் தேஜஸ் (அக்நி), அப் (ஜலம்), அந்நம் (ப்ருதிவீ) இவைகளின் ஸ்ருஷ்டி மாத்ரமும், மற்றும் சில விடங்களில் பஞ்ச பூதங்களின் ஸ்ருஷ்டி மாத்ரமும், இன்னும் சில விடங்களில் மஹத் முதலியவைகளின் ஸ்ருஷ்டியும், இம்மாதிரி அநியதமாகவே ச்ருதிகளில் க்ரமம் காணப்படுகின்றபடியால், இவ்விடத்தில் 'க்ரமங்கள் அநியதங்கள்' என்று சொல்லப்படுகின்றது. நமது ஸித்தாந்தம், இந்த ஸ்ருஷ்டி ப்ரளய நிஷ்கர்ஷத்தைச் செய்யும்பொழுது ஒரோரு ச்ருதி வாக்யத்தை மாத்ரம் அவலம்பித்து

ஆநந்தம் நிர்விகாரம் நிஷ்களம் நிஷ்க்ரியம் ஶாந்தம் நிர்குணம்" இத்யாதிகா:, நிர்குணம் ஜ்ஞாநஸ்வரூபமேவ ப்ரஹ்மேதி காஶ்சந ஶ்ருதயோ(அ)பிதததி। "நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந। ம்ருத்யோ: ஸ ம்ருத்யுமாப்நோதி ய இஹ நாநேவ பஶ்யதி" [க. 4-10, ப்ரு. 6-4-14],] "யத்ர த்வஸ்ய ஸர்வமாத்மைவாபூத் தத்கேந கம் பஶ்யேத் தத்கேந கம் விஜாநீயாத்?" [ப்ரு. 4-4-14] இத்யாதிகா நாநாத்வநிஷேதவாதிந்ய: காஶ்சந ஶ்ருதய:। "ய: ஸர்வஜ்ஞ:

யக் கூடியதாயிருக்கின்றது. அப்படிப்பட்ட ஸ்ருஷ்டி ப்ரளயங்களை ச்ருதிகள் பலவிதமாக விவரிக்கின்றன. இரண்டாவது, ப்ரஹ்மத்தை விவரிக்கும் இடங்களில், சில ச்ருதிகள், 'அது நிரவத்யம், நிரஞ்ஜநம், விஜ்ஞாநம், ஆநந்தம், நிர்விகாரம், நிஷ்களம், நிஷ்க்ரியம், சாந்தம், நிர்குணம்' என்று ப்ரஹ்மத்தைக் கேவலம் ஜ்ஞாந ஸ்வரூபமாகவும் குணமற்றதாகவும் சொல்லுகின்றன. மற்றும் சில "நேஹ நாநாஸ்தி", "யத்ர த்வஸ்ய" இத்யாதியான ச்ருதிகள், ப்ரபஞ்சத்தில் தென்படும் பேதங்களை நிஷேதிக்குமவைகளாகக் காணப்படுகின்றன. வேறு சில "ய: ஸர்வஜ்ஞ:", "ஸர்வாணி ரூபாணி", "ஸர்வே நிமேஷா:",

---

அதனுடன் த்ருப்தியடையாமல், ஸகல வாக்யங்களையும் பர்யாலோசித்தே நிஷ்கர்ஷம் செய்கின்றது என்பது குறிப்பு.

நிரவத்யம்—ப்ரஹ்மம் எவ்வித தோஷமும் அற்றது, எவ்வித குணமும் அற்றது என்று சொல்லும் நிர்குண ச்ருதிகள் இவ்விடத்தில் உதாஹரிக்கப்படுகின்றன.

நேஹ நாநாஸ்தி—இந்த ப்ரபஞ்சத்தில் காணப்படும் பொருள்களெல்லாம் பல வகைப்பட்டனவாக நமக்குத் தோன்றின போதிலும், 'இந்தப் பேதங்களெல்லாம் அபரமார்த்தங்களே' என்று பேதத்தை நிஷேதிக்கும் போல் காணப்படும் வாக்யங்கள் உதாஹரிக்கப்படுகின்றன. வாக்யங்களின் ஆபாதத: தோன்றும் அர்த்தம்:— **இஹ**— இந்தப் பரமாத்மாவினிடத்தில், **நாநா**—பேதமானது, **கிஞ்சந நாஸ்தி**—ஸ்வல்பமேனும் இல்லை. **ய இஹ நாநேவ பஶ்யதி**—எவன் இந்தப் பரமாத்மாவினிடத்தில் பேதத்தைப் பார்க்கிறானோ, **ஸ ம்ருத்யோ: ம்ருத்யுமாப்நோதி**—அவன் ஸம்ஸாரத்திலிருந்து ஸம்ஸாரத்தையே அடைகிறான். **யத்ர த்வஸ்ய**—எல்லாம் பரமாத்மாவாக இருக்கிறபடியால், பார்க்கிறவன் ஒருவன், பார்க்கப்படுகிறவன் மற்றொருவனென்றும், அறிகிறவன் ஒருவன், அறியப்படுவது மற்றொன்று என்றும் எவ்விதம் சொல்லக்கூடும்?

ஸர்வவித், யஸ்ய ஜ்ஞாநமயம் தப:" [மு. 1-1-10], "ஸர்வாணி ரூபாணி விசித்ய தீரோ நாமாநி க்ருத்வா(அ)பிவதந் யதாஸ்தே" [தை. ப. ஸ.], "ஸர்வே நிமேஷா ஜஜ்ஞிரே வித்யுத: புருஷாததி" [தை. நா.] "அபஹதபாப்மா விஜரோ விம்ருத்யுர்விஶோகோ விஜிகத்ஸோ(அ)பிபாஸ: ஸத்யகாம: ஸத்யஸங்கல்ப:" [சா. 8-1-5] இதி ஸர்வஸ்மிந் ஜகதி ஹேயதயா(அ)வகதம் ஸர்வம் குணம் ப்ரதிஷித்ய, நிரதிஶயகல்யாணகுணாநந்த்யம் ஸர்வஜ்ஞதாம் ஸர்வஶக்தியோகம் ஸர்வநாமரூபவ்யாகரணம் ஸர்வஸ்யாதாரதாம் ச காஶ்சந ஶ்ருதயோ ப்ருவந்தி। "ஸர்வம்

"அபஹதபாப்மா" இத்யாதியான ச்ருதிகள், ஜகத்தில் ஹேயங்களாகக் காணப்படும் குணமொன்றும் ப்ரஹ்மத்திற்கு இல்லையென்றும், 'ப்ரஹ்மம் என்பது கணக்கற்ற சிறந்த கல்யாண குணங்களுடன் கூடியது; அது, முழுவதும் கேவலம் ஜ்ஞாந ஸ்வரூபம்; அது, ஸகல சக்திகளும் பொருந்தியுள்ளது; அது, ஸகல பதார்த்தங்களுடைய உள்ளிலும் ப்ரவேசித்து அவைகளுக்கு நாம ரூபங்களைக் கொடுக்கின்றது; அது ஸகலத்திற்கும் ஆதாரம்' என்றும் சொல்லுகின்றன. இன்னும் சில "ஸர்வம் கல்வ",

---

ய: ஸர்வஜ்ஞ:—இந்த வாக்யங்களெல்லாம், 'ப்ரஹ்மத்திற்குக் குணங்கள் உண்டு' என்று சொல்லுமவை. **ஸர்வஜ்ஞ:**—ஸகல விஷய ஸம்பந்தமான ஜ்ஞாநத்தையும் உடையவன்; **ஸர்வவித்**—ஒவ்வொரு விஷயத்திலும் ஸகல ப்ரகாரமான ஜ்ஞாநத்தையும் உடையவன். 'ஸர்வஜ்ஞ:' என்பதற்கு 'முழுமையும் ஜ்ஞாநமாக இருக்கும் ஸ்வரூபத்தை உடையவன்' என்று பொருள் சொல்வதுமுண்டு. **யஸ்ய தப: ஜ்ஞாநமயம்**—பகவானுக்கு, ஜகத் ஸ்ருஷ்டிக்கு உபயுக்தமான கர்மங்களெல்லாம் கேவலம் தனது ஸங்கல்ப ரூபமான ஜ்ஞாநமே. அதாவது, 'ஸங்கல்பத்தைத் தவிர்த்து ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளுக்கு உபயுக்தமாக ஒரு கர்மமும் அவனுக்கு வேண்டுவதில்லை' என்று சொன்னதாயிற்று.

ஸர்வாணி ரூபாணி........ஸகல வஸ்துக்களுக்கும் நாம ரூபங்களைப் பகவானே கொடுக்கிறார். ஒவ்வொரு வஸ்துவும் தன் தனக்கு உரிய நாம ரூபங்களைப் பெறுவது முழுவதும் பகவத் ஸங்கல்பத்தாலேயே என்பது தாத்பர்யம். **வித்யுத: புருஷ:**—இது பகவானைக் குறிக்கின்றது. **அபஹதபாப்மா**—இந்த வாக்யங்கள், 'பகவான் ஹேய குணமற்றவன், கல்யாணகுண ஸம்பூர்ணன்' என்பதைச் சொல்லுகின்றன.

ஸர்வம் கல்விதம்—'ப்ரஹ்மம் ஒன்றே பரமார்த்தமான வஸ்து' என்பதைச் சொல்லுகின்ற ச்ருதிகள் உதாஹரிக்கப்படுகின்றன. இவைகளுள் 'ஸர்வம் கல்வ' இத்யாதியான வாக்யம் ப்ரதாநம். இதன் அர்த்தம்:— **தஜ்ஜலாநிதி**—ப்ரஹ்மத்தி

வஙூிஷம் ஞூஹ தஜ்ஜலாநிதி" [சா. 3-14-1], "ஐதசாத்ம்யமிதம் ஸவ-ம்" [சா. 6-8-7] உத்யாதிகா ஞூஹஸ்ருஷ்டம் ஜகதநாகாரம் ஏகத்வாதத்ய தஸிகஷம் அ ஏகத்வாதயந்தி காஸுந ஸ்ருதய: । "வூயஸ்மாத்மாநம் வெரிதாரம் அ மத்வா" [ஸ்வே. 11], "ஸோக்தா ஸோஸ்யம் வெரிதாரம் அ மத்வா" [ஸ்வே. 1] "வூஜாவதிரகாமயத வூஜா: ஸ்ருஜெயெதி" "வதிம் விஸ்வஸ்யாத்மேஸ்வரம் ஸாஸ்வதம் ஸிவமஸ்யுதம்" [தை. நா], "தமீஸ்வராணாம் வரமம் மஹேஸ்வரம் தம் தெவதாநாம் வரமம் அ தெவதம்" [ஸ்வே. 6], "ஸவ-ஸ்ய வஸீ ஸவ-ஸ்யெஸாந:" [ஸ்ரு. 6-4-22] உத்யாதிகா:, ஞூஹண: ஸவ-ஸ்மாதநதூத்வம், ஸவ-ஸ்யெஸிதத்வக்ஷம்,

"ஐததாத்ம்யம்" இத்யாதியான ச்ருதிகள், 'ப்ரஹ்மத்தால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டுள்ள ஜகத் முழுவதும் பலவகைப்பட்டதாக இருக்கையிலும், எல்லாம் ப்ரஹ்மமே' என்று சொல்லுகின்றன. மற்றும் சில "வூயஸ்மாத்மாநம்", "ஸோக்தா" "வூஜாவதி:" "வதிம் விஸ்வஸ்ய" "தமீஸ்வராணாம்", ஸவ-ஸ்ய வஸீ" இத்யாதிகளான ச்ருதிகள், 'ப்ரஹ்மம் என்பது மற்றைப் பதார்த்தங்களெல்லாவற்றையும் காட்டிலும் விலக்ஷ

ணிடமிருந்து ஜநிக்கிறபடியாலும் ப்ரஹ்மத்தினிடத்திலேயே லயிக்கிறபடியாலும் ப்ரஹ்மத்தினாலேயே அநுப்ரவேசிக்கப்பட்டு ஜீவித்திருப்பதைப் பெறுகிறபடியாலும், இதம் ஸவ-ம்—இந்த ப்ரபஞ்சம் முழுவதும், ஞூஹ வலு—ப்ரஹ்மமே யன்றோ? ஜாயதெ உதி ஜம் [ஜநிக்கிறபடியால் 'ஜம்' என்று சொல்லப்படுகிறது]; லீயதெ உதி லம் [லயிக்கிறபடியால் 'லம்']; அநிதீதி அந் [ஜீவித்திருக்கிறபடியால், 'அந்'] தஸ்ய ஜலாநு தஜ்ஜலாநு என்பது விக்ரஹம்.

ஐததாத்ம்யமிதம் ஸவ-ம்'—இந்த வாக்யமும் கீழ் வாக்யங்கள் போல 'ப்ரஹ்மம் ஒன்றே உண்டு' என்பதையே சொல்லுகின்றது.

வூயஸ்மாத்மாநம்—இவையெல்லாம் 'ப்ரஹ்மம் வேறு ப்ரபஞ்சம் வேறு' என்பதை விளக்கும் வாக்யங்கள். 'ஜீவாத்மாவையும் அதற்கு நியந்தாவாயுள்ள ஈச்வரனையும் வெவ்வேறென்று அறிகிறவனே பகவத் ப்ரீதி பாத்ரமாகிறான்' என்பது, முதல் இரண்டு வாக்யங்களின் பொருள். 'வூஜாவதிரகாமயத' இத்யாதியான வாக்யமும், பகவானிடமிருந்து ப்ரஜைகளின் ஸ்ருஷ்டியைப் போதிக்கிறபடியால், அவை இரண்டும் வெவ்வேறு என்பதைச் சொல்லுகின்றது. 'விஸ்வஸ்ய வதிம்'— விச்வத்திற்கு நாதன் என்பதும் பேதத்தை ஸூசிப்பிக்கின்றது. இம்மாதிரியே 'ஈஸ்வராணாம் மஹேஸ்வரம்' இத்யாதி வாக்யங்களும்.

ஈஸ்வரக்ஷம் அ ஞூஹண:, ஸவ-ஸ்ய ஸெஷதாம், வதித்வம் அஸ்வரஸ்ய காஸுந ஏகத்வாதயந்தி । "அந்த: ஏவிஷ்ட: ஸாஸ்தா ஜநாநாம் ஸவ-ாத்மா" [யஜுராரண்ய 3-20], "ஏஷ ஆத்மாந்தயாம்யம்ருத:" [ஸ்ரு. 5-7], "யஸ்ய வூயிவீ ஸரீரம், யஸ்யாவ: ஸரீரம், யஸ்ய தெஜ: ஸரீரம், யஸ்யாவ்யக்தம் ஸரீரம், யஸ்யாக்ஷரம் ஸரீரம், யஸ்ய ம்ருத்யு: ஸரீரம், யஸ்யாத்மா ஸரீரம்" [ஸ்ரு. 5-7] உதி ஞூஹவ்யதிரிக்தஸ்ய ஸவ-ஸ்ய வஸ்துநோ ஞூஹணஸ் ஸரீராத்மபாவம் தஸ-யந்தி காஸுந ।

உதி நாநாரூவாணாம் வாக்யாநாமவிரோதோ முக்யாத்த-வரித்யாமஸ்ய யதா ஸம்ஹவதி ததெவ வண-நீயம், வணிதம் அ । அவி

ணம்; மற்றைப் பதார்த்தங்களெல்லாம் அதற்கு அடங்கினவை; அது எல்லாவற்றுக்கும் ப்ரபு; மற்றவை அதற்குச் சேஷ பூதங்கள்; அது எல்லாவற்றுக்கும் சேஷி' என்பதை விளக்குகின்றன. இன்னும் சில "அந்த: ஏவிஷ்ட:", "ஏஷ ஆத்மா", "யஸ்ய வூயிவீ" இத்யாதிகளான ச்ருதிகள் 'ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர்த்த மற்ற வஸ்துக்களெல்லாம் ப்ரஹ்மத்திற்குச் சரீரம்; ப்ரஹ்மம் அவைகளுக்கெல்லாம் ஆத்மா' என்று அவை இரண்டுக்குமுள்ள சரீராத்ம ஸம்பந்தத்தைப் போதிக்கின்றன.

உதி நாநாரூவாணாம்.........இவ்வாறு பலவிதமாக இருக்கும் ச்ருதி வாக்யங்களெல்லாவற்றுக்கும் எப்படிப் பரஸ்பரம் விரோதம் வரமாட்டாதோ, எப்படி எல்லாவற்றுக்கும் முக்யமான பொருள் ஒத்து வருமோ, அப்படியே ஸமந்வயம் செய்யப்பட வேண்டும்; அப்படியே ஸமந்வயம் செய்யப்பட்டும் இருக்கின்றது. 'ப்ரஹ்மம் எவ்வித மாறுதலு மற்றது' என்று சொல்லும் வாக்யங்களெல்லாம், 'ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வ

"அந்த: ஏவிஷ்ட:" இத்யாதியான வாக்யங்கள், ப்ரபஞ்சத்திற்கும் ப்ரஹ்மத்துக்குமுள்ள சரீராத்ம பாவத்தை விளக்குகின்றன. "யஸ்ய வூயிவீ"—இந்த வாக்யங்களின் அர்த்தத்தை 182, 183-வது பக்கங்களில் காண்க.

உதி நாநாரூவாணாம்—இம்மாதிரி ச்ருதி வாக்யங்கள் பலவகைப்பட்டிருக்கின்றன. கேவலம் அபேதத்தை அவலம்பிக்கும் சாங்கர பக்ஷத்திலும் பேதாபேதத்தை அவலம்பிக்கும் இதர பக்ஷங்களிலும் இந்த ச்ருதிகள் பரஸ்பரம் விரோதிக்கின்றன என்பது ஸ்பஷ்டம்; 'தத் த்வமஸி' இத்யாதியான வாக்யங்களைத் தமது பக்ஷத்திற்கு ஒத்தவையாக அர்த்தம் செய்யும்பொழுது முக்யார்த்தத்தை த்யஜித்து லக்ஷணையை அவலம்பித்து அர்த்தம் சொல்லும்படிக்கும் நேர்கின்றது. விசிஷ்டாத்வைத பக்ஷத்திலோ வென்றால் விரோதமும் இல்லை; முக்யார்த்த பரித்யாகமும் இல்லை. அது எப்படி என்பதை 'அவிகார ஸ்ருதய:' இத்யாதியான வாக்யங்களால் விளக்குகிறார்.

காரச்ருதய: ஸ்வரூபபரிணாமபரிஹாராதேவ உபபத்யந்தே। நிர்குணவாதாச்ச ப்ராக்ருதஹேயகுணநிஷேதபரதயா வ்யவஸ்திதா:। நாநாத்வநிஷேதவாதாச்ச ஏகஸ்யைவ ப்ரஹ்மண: சரீரதயா ப்ரகாரபூதம் ஸர்வம் சேதநாசேதநம் வஸ்த்விதி ஸர்வஸ்யாத்மதயா ஸர்வப்ரகாரம்

ரூபத்திற்கு மாறுதல் இல்லை' என்பதை விவரிக்கின்றன என்று நாம் சொல்லுகிறபடியால் அவைகளுக்கு முக்ய அர்த்தமே சொல்லப்பட்டதாகின்றது. 'ப்ரஹ்மத்திற்குக் குணம் இல்லை' என்று சொல்லும் வாக்யங்களெல்லாம், 'இந்த ப்ராக்ருத லோகத்தில் காணப் படும் ஹேய குணங்களொன்றும் ப்ரஹ்மத்திற்கு இல்லை' என்று பொருள் கொள்ளப் படுகிறபடியால், அவைகளுக்கு எவ்வித குறைவும் ஸம்பவிக்கவில்லை. 'ப்ரபஞ்சம் பல வகைப்பட்டது' என்பதை நிஷேதிக்கும் வாக்யங்க ளெல்லாம், 'ப்ரஹ்மம் என்பது ஒன்று தான்; சேதநாசேதநங்களான மற்றை வஸ்துக்க ளெல்லாம் அந்த ப்ரஹ்மத்திற் குச் சரீரமாக இருந்து கொண்டு அதற்கு ப்ரகாரங்களாக இருக்கின்றன; இப்படி எல்லா வற்றுக்கும் ஆத்மாவாகவும் ஆகையால் ப்ரகாரியாகவும் ப்ரஹ்மம் இருக்கிறபடியால், அது ஒன்றே இருக்கின்றது' என்னும் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகின்றன என்று நாம் ஒத்துக் கொள்ளுகிறபடியால் அவைகளுக்கும் ஹாநி இல்லை. 'ப்ரஹ்மம் மற்றவை

அவிகாரச்ருதய:—'ப்ரஹ்மம் எவ்வித மாறுதலுமற்றது' என்று சொல் லும் ச்ருதிகள். ப்ரஹ்மத்தின் தர்மி ஸ்வரூபத்திற்கு ஒருபொழுதும் எவ்வித மாறுத லும் இல்லை என்பதே நமது கொள்கை. ஆகையால் 'அவிகார' என்பதற்கு நாம் முக்ய அர்த்தத்தையே சொல்லுகிறோம்.

ப்ராக்ருதஹேயகுணநிஷேதபரதயா—இந்த ப்ரபஞ்சத்தில் தென் படும் பொருள்களெல்லாம் 'ப்ரக்ருதி' என்னும் அசேதந வஸ்துவின் விகாரங்கள். அவைகளில் காணப்படும் குணங்களெல்லாம் ஹேயங்கள். அம்மாதிரி குணமொன் றும் பகவானிடத்தில் இல்லை என்பதே நமது கொள்கை. '**நிர்குணம்**' என்ப தற்கு 'இம்மாதிரியான ஹேய குணங்கள் அற்றது' என்றே அர்த்தம் சொல்லுகிறபடி யால் முக்யார்த்த பரித்யாகம் நமது ஸித்தாந்தத்தில் ப்ரஸங்கிக்கமாட்டாது.

நாநாத்வநிஷேதவாதா:—'ப்ரஹ்மம் என்பது ஆத்மா, சேதநாசேதந வஸ்துக்கள் என்பவை அதன் சரீரம்' என்பதன்றோ நமது கொள்கை? சரீரமாக இருக் கும் வஸ்துக்கள் பல வகைப்பட்டவை யானாலும், சரீரியாக இருக்கும் ப்ரஹ்மத்தினிடத் தில் நாநாத்வத்தை நாம் ஒத்துக்கொள்ள வில்லை யாதலால், நாநாத்வத்தை நிஷேதிக்கும் வாக்யங்கள் நம்முடைய பக்ஷத்தில் முக்யார்த்தத்தை உடையவைகளே.

ப்ரஹ்மைவாவஸ்திதமிதி ஸமஞ்ஜஸிதா:। ஸர்வவிலக்ஷணத்வஸர்வேஶ்வரத்வஸர்வகல்யாணகுணாகரத்வஸத்யகாமத்வஸத்யஸங்கல்பத்வாதிவாக்யம் ததப்யுபகமாதேவ ஸமஞ்ஜஸிதம்। ஜ்ஞாநாநந்தமாத்ரவாதி ச, ஸர்வ

களைக்காட்டிலும் விலக்ஷணம்; மற்றவைகளுக்கெல்லாம் சேஷி; மற்றவைகளுக் கெல்லாம் நியந்தா; ஸகல கல்யாண குணங்களுக்கும் இருப்பிடம்; அதன் ஸங் கல்பம் காமம் எல்லாம் ஸத்யமே' என்பதைச் சொல்லும் வாக்யங்களெல்லாம், அந்தக் குணங்கள் யாவும் நம்மால் உள்ளபடி ஒத்துக்கொள்ளப் படுகிறபடியால், அப்படி யே நிலைபெறுகின்றன. 'ப்ரஹ்மம் கேவலம் ஜ்ஞாநமே, கேவலம் ஆநந்தமே' என்பதைச் சொல்லும் வாக்யங்களும் முக்யார்த்தத்தை உடையனவே; எப்படியென்றால்,ப்ரஹ்மத்தின்

ஸர்வவிலக்ஷணத்வ—இது 'ப்ரஹ்மம் வேறு, மற்றவை வேறு' என்று பேதத்தைச் சொல்லும் வாக்யம். நம்முடைய பக்ஷம் 'அவை வேறு' என்பதே; ஆத லால், இதற்கு முக்யார்த்தத்வம் வ்யக்தம்

ஜ்ஞாநாநந்தமாத்ரவாதி—'ப்ரஹ்மம் கேவலம் ஜ்ஞாநமே' என்று சில ச்ருதி கள் சொல்லுகின்றன. இதைப் பார்த்து, 'அதற்குத் தர்ம பூதமாக வேறு ஜ்ஞாந மொன்றும் இல்லை' என்று நிர்விசேஷ வாதிகள் வாதிக்கிறார்கள். 'ப்ரஹ் மம் ஸர்வஜ்ஞம்' என்று சொல்லும் ச்ருதி வாக்யங்களை அவர்கள் ஆதரிக்கிறார்க ளில்லை. நாம், 'ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபம் கேவலம் ஜ்ஞாநம்' என்பதை முதல் வாக்யங் கள் சொல்லுகின்றன வென்றும், 'ஜ்ஞாந ஸ்வரூபமாயுள்ள ப்ரஹ்மத்திற்கு ஜ்ஞாந மென்னும் ஒரு தர்மமும் உண்டு' என்பதை இரண்டாவது வாக்யங்கள் சொல்லு கின்றன வென்றும் பொருள் கொள்ளுகிறபடியால், இரண்டு வித வாக்ய ங்களும் நமது பக்ஷத்தில் ஆதரிக்கப்பட்டவையாகின்றன. ஆனால், 'எவ்விடத்திலாவது ஜ்ஞாநத்திற்கு ஜ்ஞாநம் தர்மமாக இருப்பதை நாம் பார்த்திருக்கிறோமா? ஆகையால் நீங்கள் சொல்வது யுக்திக்கு விருத்தம்' என்று அவர்கள் ஆக்ஷேபிக்கக்கூடும். ச்ருதியில் சொல்லப்பட்டுள்ள விஷயங்களில் நாம் யுக்தி விசாரம் செய்யக்கூடாது என்பது நமது முதல் ஸமாதாநம். இரண்டாவது, 'யுக்தி விரோதம் இல்லை' என்றும் நிர்வஹிப்போம். லோகத்தில், ஜ்ஞாநத்தை ஜ்ஞாநம் தர்மமாக ஆச்ரயிக்கவில்லை என்பது உண்மையே. அதாவது, 'மற்றொன்றுக்கு தர்மமாக நிற்கும் தர்ம பூத ஜ்ஞாநத்திற்கு, வேறொரு ஜ்ஞாநம் தர்மமாக நிற்கமாட்டாது' என்று சொன்னதாயிற்று. அது யுக்தமே. ப்ரக்ருதத்தில் மற்றொன்றுக்கு தர்மமாக நிற்கும் ஜ்ஞாநத்திற்கு ஜ்ஞாநாச்ரயம் சொல்லப் படவில்லை. ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபமாகிற ஜ்ஞாநம் மற்றொன்றுக்கும் தர்ம பூதமன்று. ஆகையால், அதை ஜ்ஞாநமாகிற ஒரு தர்மம் ஆச்ரயித்து நிற்கின்றது என்று சொல்வதில் எவ்வித அநுபபத்தியும் ப்ரஸங்கிக்க மாட்டாது. தவிரவும், லோகத்தில் காணப்படும் வ்யாப்தி பலம் போதுமான பலமாக மாட்டாது. 'லோகத்தில் ஜ்ஞாநம் என்பது ஒரு

த்வாதிகஸ்ய ஸர்வகல்யாணகுணாச்ரயஸ்ய ஸர்வேச்வரஸ்ய ஸர்வசே
ஷிண: ஸர்வாதாரஸ்ய ஸர்வோத்பத்திஸ்திதிப்ரலயஹேதுபூதஸ்ய நிர
வத்யஸ்ய நிர்விகாரஸ்ய ஸர்வாத்மபூதஸ்ய பரஸ்ய ப்ரஹ்மண: ஸ்வரூ
பநிரூபகதர்மோ(அ)மலத்வாநந்தத்வைகதாநஜ்ஞாநமேவேதி ஸ்வரூ
பதயா ஸ்வரூபஸ்யாபி ஜ்ஞாநமேவேதி ச ப்ரதிவாதிதாதிதோக்தாயாமிதம் ।

ஸ்வரூபத்தை விளக்கும் தர்மமானது தோஷமற்ற ஆநந்த ரூபமான ஜ்ஞாநமென்பதே நம்முடைய கொள்கை; அந்தத் தர்மத்தை யுடைய தர்மியும் ஸ்வயம் ப்ரகாசமாக இருக்கிறபடியால், அந்தத் தர்மி ஸ்வரூபமும் கேவலம் ஜ்ஞாநமென்றன்றோ ப்ரதிபாதநம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது? தவிரவும், அந்தப் பரப்ரஹ்மம், ஸமஸ்த கல்யாண குணங்களுக்கும் இருப்பிடமாக இருக்கிறபடியால், அது வேறு வஸ்துக்களெல்லாவற்றையும் காட்டிலும் விலக்ஷணம்; எல்லாவற்றுக்கும் நியந்தா; சேஷி; ஆதாரம்; எல்லாவற்றினுடைய உத்பத்தி ஸ்திதி ப்ரளயங்களுக்குக் காரணம்; தோஷமற்றது; விகாரமற்றது; எல்லாவற்றுக்கும் ஆத்மாவாக இருக்கின்றது' என்று ச்ருதி சொல்லுகின்றதன்றோ? எல்லாம்

வஸ்துவின் தர்மமாகவே காணப்படுகிறபடியால், ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபமாகிற ஜ்ஞாநமும் வேறொரு வஸ்துவுக்குத் தர்மமாக ப்ரஸங்கிக்குமே'என்று லோக வ்யாப்தியை அவலம்பித்துச் செய்யப்படும் சோத்யத்திற்கு அவர்களும், 'ச்ருதி பலத்தால் அந்த ப்ரஸக்தி தடைபடும்' என்றே ஸமாதாநம் சொல்ல வேண்டு மாகையால், ச்ருதி பலத்தை லௌகிக வ்யாப்தி பாதிக்கமாட்டாது என்றே ஒத்துக் கொள்ளவேண்டும். அப்படிப்பட்ட ச்ருதி பலமே ப்ரச்ருதத்தில் நமக்கு அவலம்பம் என்பதைக் காண்பிப்பதற்காகவே, இவ்விடத்தில் 'ஸர்வஜ்ஞாதிகஸ்ய' இத்யாதியான அநேக விசேஷணங்கள் ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. ப்ரஹ்மத்தின் ஸர்வ வைலக்ஷண்யம் முதலியவைகளை நாம் எப்படி ச்ருதி பலத்தால் அங்கீகரிக்கிறோமோ, அப்படியே ஸ்வரூபமாயுள்ள ஜ்ஞாநத்திற்கு, ஒரு தர்ம பூத ஜ்ஞாநத்தின் ஆச்ரயத்தை நாம் அங்கீகரிக்கவேண்டும் என்பது குறிப்பு.

பரஸ்ய ப்ரஹ்மணோ அமலத்வாநந்தத்வைகதாநஜ்ஞாநமேவ ஸ்வரூப நிரூபகதர்ம:—நிர்மலமான ஆநந்தரூபமான ஜ்ஞாநமே ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூப நிரூபக் தர்மம். எந்தத் தர்மத்தைக் கொண்டு நாம் ஒரு வஸ்துவின் ஸ்வரூபத்தை அறிகிறோமோ, அந்தத் தர்மம் அந்த வஸ்துவுக்கு ஸ்வரூப நிரூபக தர்மமாகும்.

ஐகாத்ம்யவாதாச்ச—'எல்லாம் ப்ரஹ்மமே' என்று சொல்லும் வாக்யங்கள். நாம், சரீராத்ம பாவத்தை அவலம்பித்து ஸாமாநாதிகரண்ய முக்யார்த்தம் சொல்லுகிறபடியால், இந்த வாக்யங்களெல்லாம் நம்மால் முக்யார்த்தம் சொல்லப்பட்டவையாகின்றன.

பாரிகர விஜயம். [பங்குனி ஸஞ்சிகை]

சுத்தா சுத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	அசுத்தம்.	சுத்தம்
26	26	சொல்லுகிறது.	சொல்லுகிறதாலும்.
28	10	படுகிற	படுகிற "ஐவவாஜாதியஸ" இத்யாதி வாக்யங்களும்.
28	12	முடிவதால்,	முடிகிறதென்று சொல்வதால்.
31	22	இருக்கிறதோ	வ்யாபரித்ததாகவாவது இருக்கிறதோ.
32	9	ப்ரஹ்மண உதி	ப்ரஹ்மணஸ்வதி.
32	19	வேண்டும்,	வேண்டுமென்று.
32	22	வேண்டும்,	வேண்டுமென்று.

31-வது பக்கம் 16-வது வரையில் இருக்கும் "காரணமான.........படி" என்னும் வாக்யத்தை 29-வது பக்கம்22-வது வரையில் "அடைந்திருக்கிருய்" என்பதற்குப் பிறகுச் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும்.

தத்ராபிதேயே ப்ரத்யயோ வாச்ய: பவித்ரஶப்தஸ்யாவயவார்த்த: । ஸம்ஜ்ஞாஸ்வாபாவேந "புவ: ஸம்ஜ்ஞாயாம்" இத்யநேந ப்ரத்யயாபா வாத்; அகர்த்ருஷிதேவதாத்வேந "கர்தரி சர்ஷிதேவதயோ:" இத்யநே நாபி தத்ப்ராப்தே: । ததஸ்து முக்யயோரஸம்பவாத் லக்ஷணேதி வாச்யம் । அத: ப்ரத்யயவாச்யத்வே லக்ஷணாதோஷ: । அதஏவ பவஸ்ய ஶப்தஸ்ய ஸாயாணஸ்வாத் "தே பவித்ரம்" இதி விஶேஷணத்வாஸங்கதம் । "ப்ரஹ்மணஸ்பதே" இதி ச "ப்ரஹ்மாயிவதி ப்ரஹ்மணோயிவதி:, யோ யஜ்ஞேஷ்வபாவ்ய:" இதி தாவதீயாப்ரத்யபிஜ்ஞாநாத், பரப்ரஹ்ம வாசஸ்ய ப்ரஹ்மணஸ்பதிஶப்தஸ்ய அத்ர சதுர்முகே அஸாமஞ்ஜஸ்யாத் ।

'பவித்ரம் தே' என்கிற வாக்யத்திலிருக்கிற பதங்களுக்கு முன்பு சொன்ன ஸ்வாரஸ்யமுள்ள அர்த்தத்தை அநாதரித்து, பிறகு சொன்ன இந்த அர்த்தத்தை அங்கீகரித்தால்', 'புவஸ்ஸம்ஜ்ஞாயாம்' என்கிற வ்யாகரண ஸூத்ரமானது, 'பவித்ர' சப்தம் ஒருவஸ்துவுக்கு ஸம்ஜ்ஞையாக (இடுகுறிப்பெயராக) இருக்கும்பொழுதுதான் 'பூ' என்கிற தாதுவின் மேல் 'இத்ர' என்கிற ப்ரத்யயம் வந்து, பவித்ர சப்தம் ஸாது வாகிறதென்று சொல்லுவதால், கீழ்ச்சொன்ன அர்த்தத்தில் 'பவித்ர' சப்தத்தை யஜமானனுடைய சுத்திக்கு ஹேதுவான ஒருவஸ்துவுக்கு வாசகமென்று காரணப் பெயராகச் சொல்லியிருப்பதால் இங்கு அந்த வ்யாகரண ஸூத்ரத்தினால் 'இத்ர' என்கிற ப்ரத்யயம் வாராதாகையினாலும், வேதமந்த்ரமாவது தேவதையாவது இங்கு அர்த்தமில்லாததனால் 'கர்தரி சர்ஷிதேவதயோ:' என்கிற மற்றொரு ஸூத்ரத்தினாலும் 'இத்ர' என்கிற ப்ரத்யயமானது வாராதாகையினாலும், இந்த 'பவித்ர' சப்தம் அஸாதுவாக வேண்டிவரும். ஆகையால் சுத்தி என்கிற குணத்தின் ஸம்பந்தம் இருப்பதால், இந்த 'பவித்ர' சப்தத்திற்கு வஸ்த்ரம் முதலியவைகளில் லக்ஷணை என்று சொல்ல வேண்டிவரும். ஆகையால் 'பவித்ர' சப்தத்துக்கு முக்யமான அர்த்தத்தை விட்டு லக்ஷணையைக் கல்பிப்பதே தோஷமாகும்.

சதுர்முகனால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுகிற தன்மையானது மற்றெல்லா வஸ்துக்களுக்கும் பொதுவாக இருப்பதால் ப்ரஹ்மதேவனைக் குறிப்பிட்டு 'உன்னுடைய பவித்ரம்' என்று சொன்னதற்கும் ப்ரயோஜநமில்லை. இந்த 'ப்ரஹ்மணஸ்பதே' என்கிற சப்தத்தினால் 'ப்ரஹ்மாயிவதிப்ரஹ்மணோயிவதி:' என்கிற தாபநீயோபநிஷத்தின் அர்த்தத்திற்கு ப்ரத்யபிஜ்ஞை உண்டாவதால், பர ப்ரஹ்மத்தை முக்யமாகச் சொல்லுகிற 'ப்ரஹ்மணஸ்பதி' சப்தம் சதுர்முகனைச் சொல்லுகிறதென்று சொல்வது ஸ்வாரஸ்யமன்று.

தச்ச "ப்ராஹ்மணஸ்பத்யம் பப்ருகர்ணீம் ஆலபேத", "ப்ராஹ்மணஸ்பத்யமேகாதசகபாலம்" இத்யாதிப்ரயோகாத் ப்ரஹ்மணஸ்பதிசப்தஸ்ய தேவதாவிசேஷ ரூடஸ்ய இதி சங்க்யம் । ஸாம்ஹிதா ஸூத்ரேண ததா நிர்தேசாத் । அத ஏவ "ப்ரஹ்மணஸ்பதிமேவ ஸ்வேந பாகதேயேநோபதாவதி" இத்யத்ர 'ப்ரஹ்மண:' இதி பதவிபாக: க்ரியதே ।

கிஞ்ச பதத்வயத்வ ஏவ ஸ்வரத்வயாவாப்தி: । ஏகபதத்வே ஹி ஸமஸ்தஸ்ய ஸமாஸஸ்வரேணாந்தோதாத்தத்வமேவ ஸ்யாத் ।

இதற்கு மேல், இந்த 'ப்ருஹஸ்பதி' சப்தம் வேறொரு தேவதையைச் சொல்லுகிறதென்று சொல்வது உசிதமென்று சங்கிக்கிறார்.

யஜுர் வேதத்தில் இரண்டாவது காண்டம் முதல் ப்ரச்நத்தில் 'ப்ராஹ்மணஸ்பத்யம் பப்ருகர்ணீம் ஆலபேத' என்கிற இடத்திலும், அந்த இரண்டாம் காண்டம் மூன்றாவது ப்ரச்நத்தில் 'ப்ராஹ்மணஸ்பத்யமேகாதசகபாலம் நிர்வபேத்', என்கிற இடத்திலும் 'ப்ருஹஸ்பதி' என்கிற ஒரு தேவதையை உத்தேசித்து யாக விசேஷங்களைச் செய்யும்படி சொல்லி, ஆதி வ்ருத்தியுடன் ஒரே பதமாக ப்ரயோகித்திருப்பதால், 'ப்ருஹஸ்பதி' சப்தமானது இடுகுறிப் பெயராக மற்றொரு தேவதையைச் சொல்லுகிறதென்று சங்கிக்கக் கூடாது. அங்கு 'ப்ருஹஸ்பதி' சப்தம் ஸமாஸ ஸம்ஜ்ஞையை அடைந்து ஒரே பதமாய், வேதமானதினாலே விபக்தி லோபத்தை அடையாதிருப்பதனால், 'ப்ராஹ்மணஸ்பத்யம்' என்று ஒரு பதமாக ப்ரயோகிக்கப் பட்டிருக்கிறது. இந்த ப்ரயோகமானது, இது வேறு தேவதை என்பதற்காவது இது நாராயணனல்ல என்பதற்காவது ஸாதகமாகாது. இந்த 'ப்ருஹஸ்பதி' சப்தமானது தேவதா விசேஷத்தை ரூடமாகச் சொல்லாததனாலே தான் அந்த ப்ரஹ்மணஸ்பதியையே சொல்லுகிற 'ப்ரஹ்மணஸ்பதிமேவ ஸ்வேந பாகதேயேநோபதாவதி' [யஜு. காண். 2, ப்ர, 3] என்கிற அடுத்த வாக்யத்தில் பதக்காரர்கள் 'ப்ரஹ்மண:, பதிம்' என்று பதத்தைப் பிரித்து அத்யயநம் பண்ணுகிறார்கள்.

ஒரு வஸ்துவுக்கு ஸம்ஜ்ஞையாக இருக்கிற ஒரு சப்தமானது ஆநுபூர்வி மாறியிருந்தாலும் அந்த வஸ்துவையே சொல்லுமானால் அது ஸம்ஜ்ஞையாகாதென்று தாத்பர்யம்.

இன்னமும், இந்த 'ப்ருஹஸ்பதி' சப்தமானது இரண்டு பதமாக இருந்தால் தான் 'ப்ரு' என்கிற முதல் எழுத்தையும், 'தி' என்கிற கடைசி எழுத்தையும் உதாத்த ஸ்வரத்தோடு உச்சரிப்பது ஸாதுவாகும். இது ஒரே பதமாக இருக்குமானால் இந்த 'ப்ருஹஸ்பதி' என்கிற ஸமுதாயத்தில் 'ஸமாஸஸ்ய அந்தோதாத்தம் பதைகவர்ஜம்' * என்கிற ஸூத்ரத்தினால் 'தி' என்கிற ஒரு எழுத்து மட்டும் உதாத்தமாய் மற்றெல்லா எழுத்துக்களும் அநுதாத்தமாகச் சொல்ல வேண்டிவரும்.

† 'வ்ருஷாதீநாம் ச' என்கிற ஸூத்ரத்தினாலோ அல்லது ‡ 'நப்விஷயஸ்ய' என்கிற ஸூத்ரத்தினாலோ, 'ப்ரு' என்கிற முதலெழுத்துக்கு வந்திருக்கிற உதாத்த ஸ்வரமில்லாமல் போகும். இந்தப் பக்ஷத்தில் 'ப்ருஹ' சப்தம் நபும்ஸக லிங்கமாய் வேதத்தைச் சொல்லுகிறது. 'ப்ரஹ்மா' என்கிற சப்தத்திற்கும், 'எல்லாருக்கும் அதிகன்' என்கிற அர்த்தத்தைச் சொல்லுவது தான் ஸ்வாரஸ்யமுள்ளதாகும். இங்கு 'அதிகன்' என்பதற்கு 'அதிகமான ஸாமர்த்யத்தை உடையவன்' என்று தாத்பர்யம். நிகண்டுவில் 'ப்ரஹ்மா விரிஞ்சிர் விதாதா', 'ப்ரஹ்மா' என்று ஆளுகிறவனுக்குப் பெயர்' என்றிருக்கிறது. ஆனாலும் இங்கு, 'கஸ்ய ப்ரஹ்மா' [இந்த வஸ்துவை ஆள்கிறவன்] என்று ஆளப்படும் வஸ்துவைக் குறிப்பிடாததால் 'அநுக்த விஷயே ஸர்வ' என்கிற ந்யாயத்தினால் 'எல்லாவற்றையும் ஆள்கிறவன்' என்று சொன்னதாக முடிவதால், 'பொங்கோதம் சூழ்ந்த புவனியும் விண்ணுலகும் அங்காதும் சோராமே' ஆளுகிற ஸாமர்த்யத்தை உடைய ஸ்ரீய:பதியைச் சொல்வது தான் 'ப்ரஹ்மா' சப்தத்துக்கு ஸ்வாரஸ்யமென்று அபிப்ராயம்.

ப்ருஹஸ்பதே "வ்ருஷாதீநாம் ச" இத்யாத்யுதாத்ததா, "நப்விஷயஸ்ய" இதி வா । அஸ்மிந் பக்ஷே ப்ருஹஸ்பதேர் நபும்ஸகஸ்ய வேதவாச: ।

"ப்ரஹ்மா" இதி ச ஸர்வாதிக வாசக சப்த: । ஸர்வாதிமாத்ர ஸ்வாரஸ்யம் ச ஸர்வாதிபத்யாதிகேஷ்வ । "அதந்த்ரநாம:" இத்யத்ர காரண

எல்லாச் சரீரத்திலும் வ்யாபித்திருக்கை என்பதும் 'இடந்திகழ் பொருடோறும் கரந்தெங்கும் பரந்துளன்' என்கிறபடியே ஸர்வ வஸ்துக்களுக்கும் உள்ளும் புறமும் வ்யாபித்திருக்கிற நாராயணனுக்கே ஸம்பாவிதமாகும்; அணு ஸ்வரூபர்களான ப்ரஹ்மாதி ஜீவர்களுக்கு அது ஸம்பாவிதமாகாது. 'அதந்த்ரநாம:' தபிக்கப்படாத

---

* எந்தப் பதத்தில் உதாத்தஸ்வரமாவது அல்லது ஸ்வரித ஸ்வரமாவது விதிக்கப்படுகின்றதோ, அதைத் தவிர அந்தப் பதத்திலுள்ள அச்சுக்களெல்லாம் அநுதாத்தங்களாகுமென்று அர்த்தம்.

† 'வ்ருஷ' என்பதை முதலாகவுடைய சப்தங்களின் முதலெழுத்து உதாத்தமாகும்; 'வாஹித்ரம்' என்பது போல.

‡ 'நப்' என்பது கடைசியில் இல்லாத நபும்ஸக லிங்கமான சப்தத்தினுடைய முதலெழுத்து உதாத்தமாகும்.

காங்க்ஷாயாம் ப்ரக்ருதஸ்ய கரணதயா அந்வயம் விஹாய, தப்யமானத்வப்ரக்ருதகர்மஸம்பந்திதபஸ: கரணத்வேந அந்வயகல்பனம் க்லிஷ்டம் । தாவசப்தஸ்வாரஸ்யம் । தஸ்மின்னேவ ப்ரஹ்மண்யந்வயஸம்பவே, அநுபஸ்திதப்ரக்ருதகர்மபலார்த்தவர்ணனமஸ்வாரஸ்யம் । சூத்ரசப்தஸ்யாநதிகாரார்த்தகத்வம் அப்ரஸித்தம் । "ஶ்ருதாஸ:" இத்யத்ர காரணாகாங்க்ஷாயாம் ப்ரக்ருதஸ்ய பவித்ரஸ்யைவ காரணத்வேநாந்வயஸம்பவே, தப்யமானத்வப்ரக்ருதகர்மஸம்பந்திதபஸ: காரணத்வகல்பனம் அஸ்வாரஸ்யம் । "ஸமாஶத" இத்யத்ர நிருபஸர்கஸ்ய ஸமஶ: நிஷ்பத்த்யர்த்தகத்வம் அஸ்வாரஸ்யம் । தச்சப்தஸ்ய கர்மபலார்த்தகத்வம் ச பூர்வமுக்தம் । தஸ்மாத்தப்தேன சக்ரேண ஸதாயுஷ: । அதஏவ ஆஹு:, "பவித்ரம் தே விததமிதி ஊர்த்வம் தக்ஷிணே பாஹௌ" இதி மந்த்ரோச்சாரணபூர்வகம் ।

சரீரத்தையுடையவன் என்கிற இடத்தில் 'எதனால் தபிக்கப்படாதவன்?' என்கிற கேள்விக்கு, ப்ரக்ருதமான பவித்ர ரூப கரணத்தை அந்வயிப்பதை விட்டு, பவித்ரத்தினால் உண்டுபண்ணக் கூடிய ப்ரக்ருத கர்ம ஸம்பந்தியான தபஸ்ஸைக் கரணமாக அந்வயிப்பதும் மிகவும் க்லிஷ்டம். 'தாவ' சப்தத்திற்கும் ஸ்வாரஸ்யமில்லாத அர்த்தத்தைச் சொல்லவேண்டிவரும். 'தத்' என்கிற சப்தத்தினால் ப்ரக்ருதமான ப்ரஹ்மத்தைச் சொல்வது ஸம்பாவிதமாக இருக்க, அதைவிட்டு உபஸ்திதமில்லாத ப்ரக்ருத கர்மத்தின் பலனைச் சொல்வதும் அஸ்வரஸம்.

'சூத்ர' சப்தத்திற்கு ப்ராக்ருத கர்மத்தில் அதிகாரமில்லாதவன் அர்த்தமென்று சொல்வதும் ப்ரஸித்தமன்று. 'ஶ்ருதாஸ:' என்கிற இடத்தில் 'எதனால்?' என்கிற கேள்விக்கு 'ப்ரக்ருதமான பவித்ரத்தினால்' என்று பவித்ரத்திற்கே கரணமாக அந்வயம் ஸம்பாவிதமாக இருக்க, அதைவிட்டு, பவித்ரத்தைக் கொண்டு செய்யக்கூடிய ப்ரக்ருத கர்ம ஸம்பந்தியான தபஸ்ஸுக்குக் கரணத்வத்தை கல்பிப்பதும் ஸ்வரஸமன்று.

'நிர்' என்கிற உபஸர்க்கத்துடன் சேர்த்து 'நிஸ்ஸமஶ:' என்று சொல்லப்படாத கேவல 'ஸமஶ:' என்பதற்கு 'முடிப்பது' என்று அர்த்தம் சொல்வதும் ஸ்வாரஸ்யமன்று. 'தத்' என்கிற பதத்துக்குக் 'கர்மபலம்' அர்த்தமென்று சொல்வதும் அஸ்வாரஸமென்பதை முன்னமே சொல்லியிருக்கிறோம்.

ஆகையால், 'பவித்ரம் தே' என்கிற இந்த வேத வாக்யத்துக்கு முன்பு சொன்ன 'தப்தமான பகவானுடைய சக்ராயுதத்தைச் தரிக்கிறது' என்கிற விஷயத்தைச் சொல்வது தான் ஸ்வாரஸ்யமுள்ள அர்த்தமாகும். இந்த அர்த்தமேதான் 'பவித்ரம் தே விததம்' என்கிற மந்த்ரத்தைச் சொல்லி வலதுதோளில் தப்த சக்ரத்தினால் முத்ரை செய்யவேண்-

அத ஏவ ஸாமவேதே மைத்ராயணீயஶாகாயாம் "பவித்ரமித்ரமி:, அக்நிரேவ ஸஹஸ்ராரம், ஸஹஸ்ராரோ நேமி:, நேமிநா தப்ததநு:, ப்ரஹ்மணஸ்ஸாயுஜ்யம் ஸலோகதாமாப்நோதி" இதி ஶ்ருதிரேவ விஶதீகரோதி । "பவித்ரமித்ரமி:" இதி "பவித்ரம் தே" இத்யத்ர யத்பவித்ரபதம் தந்நிர்திஶ்ய, தஸ்யாக்நிஸம்யுக்தபவித்ரவாசகத்வமுச்யதே । அக்நிஸம்யுக்தஸ்ய தத்ஸந்நிதௌ வ்ருத்தே: । லோகவ்யுத்பத்த்யநுஸாரேண ஸாமாநாதிகரண்யநிர்தேஶ: 'அயோ தஹதி' இத்யாதிவத் । அநேந "பவித்ரம் தே" இத்யத்ர தாபஹேதுத்வேநாபேக்ஷிதோ யோக-

---

டியதென்று சௌநக ஸ்ம்ருதியில் இந்த மந்த்ரத்துக்கு உபயோகம் சொல்லியிருப்பதற்கு அநுகுணமாகிறது. அதாவது: 'கர்மஸமவேதார்த்தப்ரகாஶகத்வம் மந்த்ரஸ்ய லக்ஷணம்'; எந்த மந்த்ரத்தைச் சொல்லி எந்தக் கார்யம் விதிக்கப்படுகிறதோ, அந்த மந்த்ரமானது அந்தக் கார்யத்துக்குப் பொருந்தின பொருளை யுடையதாகவே இருக்க வேண்டியது அவச்யமாகையினால், சௌநக ஸ்ம்ருதியில் தப்த சக்ர தாரணத்தில் இந்த மந்த்ரத்தை உபயோகப்படுத்தி யிருப்பதால் இந்த மந்த்ரம் தப்த சக்ர தாரணத்தையே சொல்லுகிறதென்பது தான் உசிதமாகுமென்பது தாத்பர்யம்.

இந்த அர்த்தத்தை ஸாம வேதத்தில் மைத்ராயணீய சாகையிலிருக்கிற வாக்யங்கள் வ்யக்தமாகச் சொல்லுகின்றனவென்று அவைகளை உதாஹரிக்கிறார்.

'பவித்ரமித்ரமிதி'—இந்த வாக்யமானது 'பவித்ரம் தே விததம் ப்ரஹ்மணஸ்பதே' என்கிற வேதத்தில் யாதொரு 'பவித்ர' சப்தமிருக்கிறதோ அதை அநுவதித்து, அந்த 'பவித்ர' சப்தத்துக்கு அக்நியினால் தபிக்கப்பட்ட சக்ராயுதம் அர்த்தமென்று சொல்லுகிறது. அக்நி என்கிற வஸ்துவானது சக்ராயுதத்தைக் காட்டிலும் வஸ்துத: வேறாக இருந்தாலும், அக்நியினால் நன்றாகக் காய்ச்சப்பட்ட காலத்தில் அந்தச் சக்ராயுதமானது நெருப்பாகவே தோன்றுவது போலும், உலகத்தில் நெருப்பினால் காய்ச்சப்பட்ட இரும்பைத் தொட்ட ஒருவன் 'இரும்பிலிருக்கிற நெருப்பு என்னைச் சுட்டுவிட்டது' என்று சொல்லாமல் 'இரும்பு சுட்டுவிட்டது' என்று சொல்லுமாப்போலும், அக்நி சூழ்ந்த சக்ராயுதத்தையே அக்நி என்று இங்கு அபேதமாகச் சொல்லியிருக்கிறது.

இப்படி அக்நியினால் வ்யாப்தமான சக்ராயுதத்தைச் சொன்னதால் 'பவித்ரம் தே' என்கிற மந்த்ரத்தில், 'தநூ' என்கிற இடத்தில் தாபத்துக்கு எது காரணமென்று அபேக்ஷிக்கப்பட்ட அக்நி ஸம்பந்தம் இங்கு சொல்லப்பட்டதாக நாம் நினைக்க வேண்டும்.

'அக்நிரேவ ஸஹஸ்ரார இதி'—இங்கு 'அக்நி:' என்கிற பதத்தினால் அக்நியோடு ஒன்றாகச் சேர்ந்திருக்கிற சக்ராயுதம் சொல்லப்படுகிறது. 'ஸஹஸ்ரார:'

யதுஷ்ட்வாயோ ம ஸ்ல உக்த இதி சேஷ: । "ஸஹஸ்ரேண ஸஹஸ்ராரம்" இதி ஸஹஸ்ரசித் ததேகதாவகம் அக்ரோ வ்யதே । ஸஹஸ்ரார இதி ஸஹஸ்ரார பர்யாயஸ்ய । "ஸஹஸ்ராரோ நேமி:" இதி நேமிவதவ்யஸ்ய । ஷத ஏவ, 'ஸுதர்சநம், ஸஹஸ்ராரம், அக்ரம், அக்நி, வஹ்நி:, நேமி:' இதி அபிதானம் । அத்வா வஹ்நிசப்தஸ்ய அர்தோ ஸுவர்ணம் ஸ்வா, ஸஹஸ்ரப்ப ந வஹ்நிசப்தமித்யுக்தம், "ஸஹஸ்ரேண ஸஹஸ்ரார" இதி தஸ்ய வ்யாபதே । ஸஹஸ்ராரஸ்வரூபத்வாவி ஸம்ஸவம் உதாஹம் வ்ருதி வாஸவத்யாவத்யாபதே "ஸஹஸ்ராரோ நேமி:" இதி ।

என்கிற பதத்தினுல் அதே'ஸஹஸ்ரார'சப்தத்துக்கும் பொருளாக இருக்கும் தன்மை சொல்லப்படுகிறது. 'ஸஹஸ்ராரோ நேமி:' என்பதனுல் அதே 'நேமி' என்கிற பதத்திற்கும் பொருளாக இருக்கும் தன்மை சொல்லப்படுகிறது.

ஆக, இதனுல் சக்ர மென்பது தான் 'ஸஹஸ்ரார' மென்றும், 'ஸஹஸ்ரார' மென்பது தான் 'நேமி' என்றும் சொல்லப்பட்டதாகிறது. ஆகையால் தான் நிகண்டுவில் 'ஸுதர்சநம் ஸஹஸ்ராரம் அக்ரம் அக்நீ வஹ்நி: நேமி:' என்றும் சக்ராயுதத்திற்குப் பெயர்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அதவா, 'வஹ்நி' சப்தத்துக்குச் சக்ராயுதம் அர்த்த மென்பது ப்ரஸித்த மன்றென்று நினைத்து 'ஸ்ருதி' சப்தத்தினுல் 'வஹ்நி' சப்தத்தின் அர்த்தமான சக்ராயுதத்தை அநுவதித்து 'ஸஹஸ்ரேண ஸஹஸ்ராரம்:' என்று பவித்ர சப்தம் வ்யாக்யாநம் பண்ணப்படுகிறது. அநேகமான ஆரக்கால்களோடு கூடியிருப்பதானது வேறு வஸ்துவுக்கு மிருக்கலாமென்று நினைத்தவனைக் குறித்து மறுபடியும் அதுவே 'ஸஹஸ்ராரோ நேமி:' என்று 'நேமி' சப்தத்தினுல் வ்யாக்யாநம் பண்ணப்படுகிற தென்றும் சொல்லலாம்.

இங்கு சொல்லப்பட்ட மைத்ராயணீ வாக்யத்திற்கு இப்பொழுது சொன்ன அர்த்தத்தை விட்டு வேறு விதமாக அர்த்தம் சொல்வது பொருந்தாதென்பதற்காக அவ்வர்த்தத்தையும் உபந்யஸித்துக் காட்டித் தூஷிக்கிறார் 'தத்ர' என்று தொடங்கி. 'வஹ்நிஸ்த்ருதி:' என்கிற வாக்யத்தினுல் அக்நியை உத்தேசித்துப் பரிசுத்தியானது விதிக்கப்படுகிறது. அதாவது அக்நியானது பரிசுத்தமான வஸ்து வென்று தாத்பர்யம். 'ஸஹஸ்ரேண ஸஹஸ்ராரம்' என்கிற வாக்யத்திற்கு, 'அக்நியானது ஆயிரம் ஜ்வாலையையுடையது' என்பது பொருள். 'ஸஹஸ்ராரோ நேமி:' என்கிற வாக்யத்தினுல் கார்ஹபத்யாக்நியானது வண்டிச் சக்ரத்தின் வட்டகையைப் போல் வர்த்துலமாக இருப்பதால் 'நேமி' என்கிற சப்தத்தினுல் அந்த அக்நி சொல்லப்படுகிறது. நேமிநா—கார்ஹபத்யாக்நியினுல், தப்ததநு:—தபிக்கப்பட்ட சரீரத்தையுடையவன், ப்ரஹ்மண:—பர ப்ரஹ்மத்தினுடைய, ஸாயுஜ்யம்—ஸமானமான

தத்ர "வஹ்நிஸ்த்ருதி:" இதி ஸ்ருத்யந்தரேண வஹ்நித்வம் விதீயதே; 'ஸஹஸ்ராரம்' இதி ஸஹஸ்ரஜ்வாலத்வம் உச்யதே; "ஸஹஸ்ராரோ நேமி:" இதி நேமிவத்வர்துலாகாரகார்ஹபத்யாக்நிருச்யதே; "நேமிநா தப்ததநு:"—கார்ஹபத்யாக்நிநா தப்ததநு:; "ப்ரஹ்மண: ஸாயுஜ்யம் ஸலோகதாமாப்நோதி"—ஸாயுஜ்யம் முக்தீத்யர்த்த: கிஞ்ச ஸ்யாதிதிசேத். ஸ்ருத்யந்தரேண வஹ்நித்வவிதானே இதி வாக்யார்த்தயாக: இதி வக்ஷ்யமாணா தயா வ்யவஸ்தயா ச வஹ்நிசப்தஸ்ய உத்தேஸ்யஸமர்பகத்வ வ்யாகதே: । ஸஹஸ்ராரநேமிபதயோ: அந்வயாஸம்பவாத் ஸ்வர்கஸாதனத்வ ஸ்வமுக்தாயநேபி தாபஸ்ய தத்ஹேதுத்வாத்; ந ஹி தாபோ ஸ்வர்கஸாதனம் இதி யாஜ்ஞிகா: வ்யவஹரந்தி ।

" அக்ரம் விஹதீந வஷாடஹிதம் பலம் தேவாநாம் ஸஹிதஸ்ய விஷ்ணோ: । ஸ வதி நாகம் துரிதா விஹாய விஸந்தி யத்யதயோ வீத

ஸுகாநுபவத்தை, முக்தி—அடைகிறுன். இந்த வாக்யத்துக்கு ஏன் இப்படி அர்த்தம் சொல்லக்கூடாதென்றுல், இது சரியான அர்த்தமன்று. ஏனென்றுல், 'வஹ்நிஸ்த்ருதி:' என்கிற வாக்யமானது அக்நியை உத்தேசித்துச் சுத்தியை விதிக்கிறதென்னும் பக்ஷத்தில், 'ஸ்ருதி:' 'வஹ்நி:' என்னும் இரண்டு பதங்களே ப்ரயோகிக்கப்பட்டால் போதும். 'இதி' என்கிற பதம் வீணுகி ஒன்றோடும் அந்வயிக்காமல் போய்விடும். தவிரவும், 'வஹ்நி' பதமே முந்திச் சொல்லப்பட்டும் 'இதி' சப்தத்தோடு கூடியுமிருப்பதால், 'வஹ்நிம்' உத்தேச்யமாகுமே யல்லது பிந்திச் சொல்லப்பட்டிருக்கிற அக்நி உத்தேச்யமாகாது. 'ஸஹஸ்ரார நேமி' சப்தங்களுக்கு அந்வயம் ஸம்பவிக்காததனுல் அஸ்வாரஸ்யமும் வரும். ஸ்வர்க்கத்திற்கு அக்நிஹோத்ரம் காரணமே யன்றித் தாபம் காரணமல்ல; அல்லது தாபம் அக்நிஹோத்ரத்திற்கு அங்கமென்றுவது யாகம் செய்பவர் ஒப்புக்கொள்ளவுமில்லை. ஆகையினுல் இந்த மைத்ராயணி ச்ருதிக்கு முன் சொன்ன அர்த்தமே தான் ஸங்கதமாகிறது.

இதற்குமேல் அதர்வண வேதத்திலும், மனிதன், தபிக்கப்பட்டதான சக்ராயுதத்தைத் தரிக்கவேணுமென்று சொல்லியிருக்கிறது என்று அந்த வாக்யங்களை உதாஹரிக்கிறார். 'இதி'என்கிற பதம் அந்த அதர்வண வேத வாக்யத்தின் முடிவைக் காட்டுகிறது. அமிதஸ்ய—அளவில்லாதவனை: [அதாவது: 'எஞ்ஞான்று மெங்கு மொழிவற நிறைந்து நின்ற' என்கிறபடியே ஸர்வ வஸ்துக்களிலும் உள்ளும் புறமும் வ்யாபித்திருக்கிறவனை என்றபடி.] விஷ்ணோ:—விஷ்ணுவினுடையதாயும், தேவாநாம்—தேவதைகளுக்கு, பலம்—பலத்தைப் போல் ஸூக்ஷமாக இருக்கிறதாயும், ஸஹிதம்—

नामाः" इति । सुसितस्य — सुवर्णितस्य सहस्रारस्य, विशेषाः संबन्धि देवानां प्रज्वलितदीप्तं अस्त्रं यो दक्षिणे बिभर्ति, स दुरितानि विधूय, वीतकामा यतयो यत्पदं विशन्ति, तत् नाकं — पापरहितं प्रयातीत्यर्थः ।

बृहदारण्यकखण्डे — "निपीडिते सावषणं दिव्यादिकं सत्ये बाहुमूलेषु सुदर्शनं, विष्णोरिदं हेतिरूपं हेतिजेषः प्रयच्छति, दिवानक्तं बिभृयात्सज्जनाः" इति । "बिभृयात्सज्जनाः" इति विधिः । तत् — सुदर्शनमित्यर्थः । सहस्राराद्या वादः सर्ववर्णः ।

அக்நியினால் தபிக்கப்பட்டதான, அஸ்த்ரம்—சக்ர மென்கிற ஆயுதத்தை, ய:— எந்த மனிதன், ஸவ்யேதரா—சரீரத்தினால் [வலது புஜத்தினால்,] பிபர்தி— தரிக்கிறானோ, ஸ:—அந்த மனிதன், துரிதா—பாபங்களை [வேதமாகையினாலே 'துரிதாநி' என்றிருக்க வேண்டியது 'துரிதா' என்றிருக்கிறது.] விதூய— போக்கிவிட்டு, வீதகாமா:—காமத்தை ஜயித்தவர்களான, யதய:—ஆத்மாவை ரக்ஷிப் பதில் முயற்சியுள்ளவர்கள் [அதாவது: பக்தி யோகம் முதலானவைகளைச் செய்யுமவர் கள் என்றபடி] யத்பதம்—எந்த ஸ்தானத்தை, விசந்தி—அடைகிறார்களோ, தத்—அந்த, நாகம்—தோஷமில்லாத ஸ்ரீ வைகுண்ட லோகத்தை, யாதி— அடைகிறான்.

மனிதர்கள் எப்பொழுதும் அந்தச் சக்ராயுதத்தைத் தரிக்க வேண்டிய தென்கிற அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிற 'திவாநக்தம் பிப்ருயாத்ஸஜ்ஜநா:' என்கிற வாக்ய மானது விதாயகமான வாக்யம். முன் வாக்யங்கள் இதில் ப்ரவ்ருத்தியை உண்டு பண் ணுவதற்காக இதை ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகின்றன.

ஸாவஷணம்—நாசத்தைப் பண்ணுகிற பாபமானது, ['ஷோ அந்தகர்ம ணி' என்று நாசத்தைச் சொல்லுகிற 'ஷோ' என்கிற தாதுவானது 'அவ' என்கிற உபஸர்க்கத்துடனும் 'ல்யுட்' என்கிற ப்ரத்யயத்துடனும் சேர்ந்து 'ஸாவஷ ணம்' என்று ஆகிறது]. திவ்யாதிகம்—தேவதை திர்யக் மநுஷ்யன் ஸ்தாவரம் என்று வேறுபட்டவைகளை [ஜீவாத்மாக்களை என்றபடி.], நிபீடிதே—பீடித்தது; ஸதி—ஆகையினால் [அப்படிப் பாபத்தினால் பீடிக்கப்பட்ட ஜகமானது], ஸவ்யே பாஹுமூலே—தோளின் நடுவில் சுதர்சநம்—சக்ராயுதத்தை, ப்ரயச்சதி—தரிக் கிறது.

1 29 19

ஜெட்புரோல் ராஜா

எழுதுவதாவது.

மலேரியா முதலிய ஜுரங்களுக்கு 'அர்க்கா' வைக் கொடுப்பதனால் மற்ற மருந்துகளைவிட விசேஷ குணமேற்படுகிறது. அர்க்கா, லோத்ரா, அமிருதா ஆகியவற்றை உபயோகிப்பதில் தவறாது பலன் ஏற்படுவதனால் தங்கள் மருந்துகளில் இங்குள்ள பொது ஜனங்களுக்கு விசேஷ நம்பிக்கை ஏற்பட்டிருக்கிறது.

எல்லா மருந்து வியாபாரிகளிடமும் கிடைக்கும்.

கேஸரீ குடீரம்

இந்திய மருந்து வியாபாரிகள்

எழும்பூர், சென்னை.

தபால் பெ. 752. தந்தி 'கேஸரீ' போன் 3486.

மெடல்கள் பெற்றதும், ரிஜிஸ்டர் நெ. 329, உன்னதமான,

எப்பொழுதும்

C. B. S. ராவின் சர்பத்துகளையே

உபயோகியுங்கள்.

குளிர்ச்சியையும், மகிழ்ச்சியையும் உண்டாக்கக்கூடியது. உண்மையானது. உத்திரவாதமுள்ளது.

நன்னாரிவேர் புட்டி ரூ. 1—8	லெமன் ,, ,, 1—8	பாதாமி ரூபா
அனசி ,, ,, 1—8	ரோஜா ,, ,, 1—12	1—12.

குழந்தைகளுக்கான கைகண்ட மருந்துகள்.

கோரோஜனை மாத்திரை (100 கொண்ட) புட்டி 1-க்கு 12 அணா.

கஸ்தூரி மாத்திரை ,, ,, 8 அணா.

வியாபாரிகளுக்கும் தக்க கமிஷன் உண்டு.

தயாரிப்பவர்:—

C. B. ஸ்ரீனிவாச ராவ், ஆயுர்வேத வைத்யர்,

92, வெங்கடாசல முதலி தெரு, மீர்சாஹிப்பேட்டை,

ராயப்பேட்டை **P. O.** மதராஸ்.

உங்கள் ஆரோக்யத்திற்குற்ற தோழன்

அமிருதாஞ்சனம்.

கீழ்க்கண்ட வியாதிகளுக்கு ஆச்சர்ய நிவாரணி.

தலைவலி	இருமல்
நரம்புவலி	ஜலிப்பு
முதுகுவலி	நெருப்புக்காயம்
இடுப்புவலி	காயங்கள்
கீல்வாயுவு	சுளுக்குகள்

மற்றுமுள்ள வலிகளுக்கும் நோவுகளுக்கும்.

அமிருதாஞ்சனம் டிபோ,

பம்பாய். மதராஸ்.

இது, சென்னை சுதேசமித்திரன் பிராஞ்சு அச்சுக்கூடத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டு,
சென்னை ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபை காரியதரிசியால் வெளியிடப்பட்டது.